

РІК LXVI, Ч. 5

ТРАВЕНЬ – 2009 – МАЙ

№ 5, VOL. LXVI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

PIK LXVI

ТРАВЕНЬ

Ч. 5

Редактор – Тамара Стадниченко

Відповідальна за україномовну частину журналу – Лідія Баб'юк-Слиж

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Любов Волинець, Ася Гумецька,
 Марта Тарнавська, Вірляна Ткач, Наталія Даниленко,
 Галина Генгало

Мовна коректа – Святослав Левицький

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СУА \$30.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодинокое число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXVI

MAY

№ 5

Editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA Inc. President
 Lidia Babiuk Slysh – UNWLA Press Secretary
 Martha Bohachevsky Chomiak, Lubow Wolynets, Assya Humetsky
 Marta Tarnawsky, Virlana Tkacz, Natalia Danylenko,
 Halyna Henhalo

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$30.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ – CONTENTS

Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками.....	1
Роксоляна Яримович. Вітаємо членок 47-го Відділу СУА в рядах Вільного членства	2
Оксана Бризгун-Соколик. Дві великі річниці	3
Наталка Даниленко. Інтерв'ю. Катерина Кричевська-Росандіч ..	5
Лідія Слиж. Українські княжни у середньовічній Європі	7
Лідія Гаврилів. Ми їх пам'ятаємо	9
Відійшли у Вічність	11
In Memoriam	13
Збережемо “Наше Життя”	13
Що навчила мене моя мама	14
What My Mother Taught Me	16
Оксана Фаріон. Щаслива хресна мама	17
Наша обкладинка	18
Даниїла Лунь. Коли душа співає	18
Хрестиківка	19
Лідія Слиж. Провісники весни	20
Надія Троян. “So Be It Not”	21
Vera Bej. Update on Holodomor Textbook	22
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views, & News	23
Myroslava Stefaniuk. Kvity: Remembering	25
Our Cover Artist	25
Tamara Stadnychenko. Roots, Shoots, and Blooms... ..	26
Tamara Stadnychenko. Ukrainian Embroidery	28
Olia Rudyk. Pysanky at Bloomingdales	32
Пожертви на Український Музей	32
Христя Швед. Де горобчик обідав?.....	34
Ihor Magun. Uterine Fibroids	36

На обкладинці: Лідія Пясецька. Ікона.

On the cover: Lydia Piasecky. Icon.

Підписано до друку 1 травня 2009 р.

Маріянна Заяць, голова СУА. Тамара Стадниченко, редактор.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці обов'язково подавати джерело – “Наше Життя”.

В публікаціях журналу редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by
 Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2009 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Subscription fees for UNWLA members are included in annual dues.

Subscribers who are not UNWLA members should send annual subscription fee directly to

UNWLA, Inc.

203 Second Avenue, New York, NY 10003

ДІЛИМОСЯ ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Квітень приніс зі собою дві трагедії, що трапились в двох різних куточках землі. Як вам всім, без сумніву, відомо, третього квітня 2009 року Марія (Міма) Зобнів трагічно загинула через безглуздий акт насилля в місті Бінгамтон, штат Нью Йорк. Марія очолювала в Союзі Українок Америки 9-ий Відділ Округи Центрального Нью Йорку. З великим сумом Головна Управа Союзу Українок висловлює щирі співчуття родині та друзям Покійної. Члени Екзекутиви СУА побували в Бінгамтоні та особисто склали співчуття чоловікові бл. п. Марії та її сім'ї. Пам'ятні слова, що прозвучали під час Парастасу, засвідчили, що бл. п. Марія була надзвичайно турботливою та відданою людиною і нікому не відмовляла в допомозі..

Наймолодша донька бл. п. Марії Христя Зобнів в інтерв'ю місцевій газеті так описала свою матір: «В своєму житті Мама дотримувалася певних правил. Тих, кого любиш, тримай поруч себе і цінуй їх. Пишайся своєю культурою і розповідай іншим людям про неї, та водночас шануй інші культури довкола. Те, чого людина варта, визначається її внутрішніми якостями, а не суспільним чи фінансовим статусом. Врешті-решт, справжнє багатство — це люди, душі яких ти торкнулася і на яких повпливала.»

Іншою трагедією, про яку в цілому світі повідомляли програми новин цього місяця, став жахливий землетрус, що трапився 6 квітня в центральній Італії. Нам було надзвичайно прикро дізнатись, що через землетрус загинула українська жінка та восьмирічна українська дівчинка, а декілька сотень українців (здебільшого жінок) втратили свої домівки та все своє майно. Почесна Голова СУА Анна Кравчук спілкувалася з єпископом Павлом Лачовицем – єпископом українців в Італії та Іспанії – а я контактувала з Тетяною Кузик, президентом Координаційного Комітету українців в Італії. У передвеликодню суботу (18 квітня) Тетяна відвідала місцевість, де стався землетрус, і зустрілася з потерпілими українцями. В своєму електронному листі до мене вона написала, що це була надзвичайно важка зустріч, сповнена трагічних історій кожного потерпілого. Їхні домівки зруйновані, майно знищене, загублені цінні документи. Тетяна надала постраждалим важливу інформацію: розповіла про права, які належать їм як мешканцям Італії, дала телефонні номери, якими можна скористатися в критичній ситуації (наприклад, номер Українського Консульства в Римі), надала списки потенційних італійських працедавців тощо. Тетяна та її помічники привезли зі собою подарунки, в тому числі грошові. Українська крамниця «Козак», що знаходиться в Римі, передала потерпілим паски та інші традиційні українські великодні страви. За різними підрахунками, в Італії понад 40 українських громад, і вони, безумовно, підтримають своїх співвітчизників у такий скрутний для них час.

Тимчасом Ірина Рудик, як референтка суспільної опіки СУА, вперше вирушила з візитом в Україну. Упродовж її візиту я кілька разів спілкувалася з нею. Хоча спочатку ця поїздка була запланована як сімейні відвідини, приурочені до Великодня, під час неї пані Рудик виконала чимало доручень Союзу Українок Америки, про які незабаром повідомлятиме журнал «Наше Життя».

До законодавчих органів штату Нью Йорк було внесено на розгляд законопроект, що передбачає включення до навчальних програм з суспільних наук в старших класах теми про український Голодомор. Щоб цей законопроект було затверджено Освітніми комітетами Асамблеї та Сенату штату Нью Йорк, потрібна активна підтримка нашої українсько-американської громади та її організацій. Оскільки Союз Українок Америки належить до Національного Комітету у справах Голодомору, наші Відділи в Нью Йорку відстоюватимуть цей важливий проєкт у своїх громадах, а також в законодавчій раді штату в місті Олбані.

21 квітня д-р Наталія Сергеева, дружина Постійного представника України в ООН, провела в Українському музеї в Нью Йорку «українське» квітнєве чаювання. Це вже вдруге Жіночий клуб Делегацій в ООН та особисто д-р Сергеева організують та проводять таку весняну акцію в нашому Музеї. Д-р Сергеева повідомила нам, що відтепер ця акція стане щорічним заходом у багатому на події календарі Жіночого клубу. Цього разу захід відвідало багато жінок, і загальна атмосфера була дуже вишуканою, зокрема завдяки Софії Зелик, яка демонструвала мистецтво писанкарства міжнародній публіці, що зібралася в Музеї.

Маріянна Заяць та д-р Наталія Сергеева

«Краса врятує світ. Ці відомі слова перш за все стосуються жінки. Жінки – матері, жінки – берегині домашнього вогнища, жінки – національно свідомої патріотки, активної громадянки». Такими словами починається стаття Лідії Слиж (члена Редакційної колегії журналу «Наше Життя», що відповідає за українську частину нашого часопису). Цю статтю пані Слиж написала для газети «Міст» як заклик до «Четвертої хвилі» українських жінок приєднатися до нашої славної організації. Далі пані Слиж пише про ту красу, яку уособлюють члени Союзу Українок своїми добрими, безкорисними ділами та любов'ю до своєї Батьківщини.

З нагоди Дня Матері я хотіла б щиро приєднатися до думок, висловлених пані Слиж. Запрошую наших читачів до роздумів над особистими спогадами деяких членів Союзу Українок, надрукованих у цьому числі в рубриці «Чого навчила мене моя мама». Бажаю всім вам радісного Дня Матері!

Маріянна Заяць,
голова Союзу Українок Америки

Вітаємо членок 47-го Відділу СУА в рядах Вільного членства

Роксоляна Яримович, референтка Вільних членок СУА

Маємо честь і приємність вітати в рядах Вільного членства СУА членок 47-го Відділу СУА з Рочестеру, Округа Північний Нью Йорк. Цей працьовитий Відділ і його заслужені членки через різні несприятливі обставини вирішили розв'язати свій Відділ після п'ятдесяти шести літ існування. Обставини змінились, але мета залишилась та сама – вірність і підтримка своєї організації – не покидати СУА, а перейти до Вільного членства – позитивний розв'язок зі складної ситуації. Гратулюємо новим Вільним членкам СУА і дякуємо за підтримку нашої організації. Слідуючі пані стали Вільними членками:

Емма Адамчук
Аріядна Бах
Люба Баран-Білозір
Ольга Червінська
Люба Делькевич
Ірена Гафткович
Катерина Лялька
Катерина Лялюк
Марія Лецишин
Марія Лозинська
Анастасія Лучанко
Марія Лиляк

Ірина Михайлюк
Мирослава Приймак
Ірина Руснак
Тетяна Шутер
Анастасія Смеречинська
Анна Сохоцька
Дора Сторожинська
Марія Сиплива
Марія Сипняк
Гелен Тицкий
Лідія Захарків

У Вашингтоні зацвіли черешні...

Photo Zoryana Slesicki.

ДВІ ВЕЛИКІ РІЧНИЦІ

15-го березня 1939 року в Хусті зранку падав то сніг, то дощ, а часом наступали снігові метелиці. Велика простора зала державної української гімназії в Хусті була прикрашена зеленню, національними прапорами. На головній стіні залі великий тризуб і герб Карпатської України. Зала переповнена. Всі у святочному напруженому чеканні. Сьогодні Сойм Карпатської України своїм рішенням виконає всенародну волю.

3-тя година по полудні. Після всіх формальностей відбувається читання законопроекту, ч.І:

- «1/ Карпатська Україна є незалежна держава.
- 2/ Назва держави є Карпатська Україна.
- 3/ Карпатська Україна є Республіка на чолі з президентом, вибираним Соймом Карпатської України.
- 4/ Державна мова Карпатської України є українська.
- 5/ Барви державного прапору Карпатської України є синя і жовта, причому синя барва є горішня, а жовта долішня.
- 6/ Державним гербом Карпатської України є дотеперішній красвий герб (ведмідь у лівім срібнім півколі та чотири сині і три жовті смуги у правому півколі) та тризуб св. Володимира Великого.
- 7/ Державний гімн Карпатської України є «Ще не вмерла...».
- 8/ Цей закон зобов'язує зараз від його прийняття».

Законопроект прийнято одногосно. Навіть представники інших народів Карпатської України, а саме, чеський та румунський посла також голосували за цей законопроект.

Під глухі звуки гармат і вибухів гранат піднявся на трибуні прем'єр-міністер о. д-р Августин Волошин і спокійно проголосив: «На основі параграфів 1. і 3. прийнятих Соймом, проголошую Карпатську Україну ВІЛЬНОЮ СУВЕРЕННОЮ КАРПАТСЬКОЮ УКРАЇНСЬКОЮ ДЕРЖАВОЮ.»

«Душу й тіло ми положим...» залунало у відповідь ворожим гарматам в залі засідань Республіки Карпатської України та широкою луною відбилосся в пишних Карпатах.

Так 70 років тому відбулося утвердження самостійности Карпатської України, що була проголошена попереднього дня, 14 березня 1939 року прем'єр-міністром о. д-р Августином Волошином.

Карпатська Україна до 1918 року належала до Австро-Угорщини і була найбільш відсталою її провінцією, звідки мадяри брали все, головно сіль та дерево, і нічого не давали. По розвалі Австро-Угорщини мадяри видали закон про автономію «Руської Країни», маючи намір знову заволодити її територією. Однак проект «Руської Країни» і облудні обіцянки українцями Закарпаття були відкинуті.

З ініціативи о. проф. Августина Волошина була створена «Народна Рада», яка на першому своєму з'їзді в Хусті 22 січня 1919 року святочно проголосила злуку Карпатської України з Українською Державою в Києві. 90 років тому населення Закарпаття бажало належати до України, бо знало, що воно є її частинкою. А сьогодні дехто мутить чисті бажання закарпатців штучним «русинізмом», пам'ятаючи старовинне гасло «Divide et impera»! – “Діли і пануй”.

Одначе, як показала історія, проголошення злуки не було остаточним рішенням. Щоб в ці тяжкі часи не допустити до насильної окупації Карпатської України румунською армією, чи в той час скомунізованою мадярською армією, Народна Рада була змушена вислати до Праги свою 100-членну делегацію під проводом проф. о. Августина Волошина, яка в травні того ж року добровільно прилучила Карпатську Україну до новоутвореної Чехословацької Республіки на основі повної територіальної автономії.

Та Прага не дотримала слова у наданні Карпатській Україні повної автономії.

В час воєнного конфлікту між гітлерівською Німеччиною і Чехословацькою посилюлася активізація українського руху і 7-го жовтня 1938 р. було створено перший автономний уряд Карпатської України всіма політичними партіями та угрупованнями. Перша фаза боротьби була успішно закінчена – Прага признала новий уряд 11-го листопада 1938 р.

Так Карпатська Україна стає дійсно автономною українською державою на чолі з

власним законодавчим Сеймом та українським урядом. Формально і де юре це закріплено парламентом в Празі, окремим законом, т.зв. «Конституційною грамотою Карпатської України». На її основі відбулися вибори до Першого Сейму 12-го лютого 1939 р. Вибори відбулися після всіх демократичних засад. Було вибрано 32 послів, які на першому, вже вище згаданому Сеймі 15-го березня, зложили присягу.

На початку березня мадяри почали концентрувати свої війська на південних кордонах Карпатської України. Радіо з Будапешту оголосило цілому світові, що німецький фюрер і італійський дуче не мають нічого проти мадярської окупації Карпатської України.

Світова преса заговорила, що чехи не віддадуть своєї незалежності без боротьби, а Закарпаття перейде до Мадярщини без бою. Зі щирим здивуванням відгукнулися тоді, коли в Чехії не впав ані один постріл, а січовики відчайдушно боролися за свою свободу. Тоді, коли чехи, озброєні модерною зброєю, замість гідно з відвагою стати віч-на-віч з ворогом, складають зброю, на кордонах Карпатської України фашистські диктатори зустріли збройний опір. Перший збройний удар, яким започаткувалася II Світова війна, був скерований проти українців. Українці прийняли його гідно і перші збройно виступили проти диктатури в Європі.

В той час, коли мадяри переступили кордон, з 13-го на 14-го березня вночі, чеський генерал Прхала дав наказ чеському війську роззброїти січовиків та обстрілювати їхні об'єкти. 14-го березня столиця Карпатської України пробуджується від пострілів рушниць, кулеметів, вибухів гранат. Вже з самого ранку є ранені та мертві по обох боках. Чехи випробовували на слабо озброєних українських відділах свою модерну зброю, яку кілька годин пізніше не вжили в обороні своєї рідної батьківщини. Все населення Закарпаття, яке вже почало по селах роззброювати чеські жандармські станиці і зі зброєю в руках рухатися до столиці, дали чеським вій-

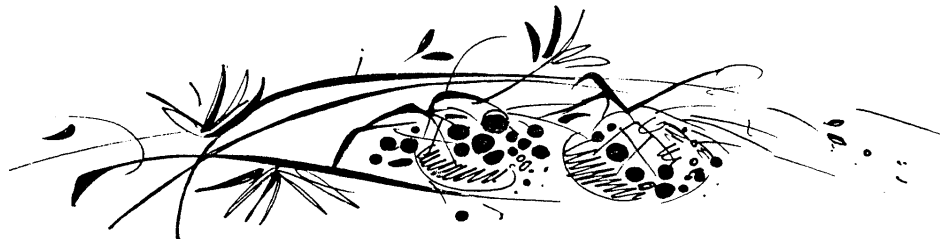
ськам відсіч і генерал Прхала капітулював, даючи наказ чеським військам припинити бої.

На захист молодого Українського держави з усіх закутків Карпатської України та Галичини голосилися українці до війська. Одним з перших прибув Роман Шухевич. З піснею та усміхом на устах ішли, щоб у вогні та крові здати іспит своєї державницької зрілості.

За часописом "Neue Wiener Blatt": «...без перерви відходили все нові частини. Самі молоді юнаки. Між ними багато студентів, з яких більшість ще ніколи перед тим не мала рушниці в руках. Слабо озброєні, без усякого військового вишколу, але пройняті фанатизмом і розпучливою рішучістю безвихідності. Нині всі вони мертві...».

Хто були ці герої? Були це вихованці Пласту і ОУН, яка проводила активно на Закарпатті освітню працю між українським населенням, способом явним та легальним, через різні організації, як згаданий Пласт, також «Проборем», «Марійську Конгрегацію» та «Просвіту». Це були ті, які в 1938 р. брали активну участь у величавій маніфестації за українську соборність з нагоди 900-літнього ювілею проголошення Божої Матері Царицею України князем Ярославом Мудрим. І врешті були ті, які пережили і в споминах яких відживав 22-ий січень 1918 і 1919 років. . . Це були такі, як мій татко, д-р Константин Бризгун, учасник Визвольних Змагань, сотник Богданівського полку, який в Братиславі на Словаччині замкнув свою лікарську канцелярію і поїхав помагати будувати молоду державу.

Сьогодні згадуємо 90-ліття рішення Карпатської України злучитися з Україною в одно. Згадуємо 70-ліття 4-го березня 1939 року. Згадуємо тих, які перші у II Світовій війні дали виклик окупантам, які перші стали в обороні своєї Держави. Тих, що загинули за волю, за правду і справедливість. Згадуємо їх усіх з гордістю, а тих, що віддали своє життя, згадуємо з жалем, що доля їм не судила дочекатися вільної незалежної України, їхньої мрії.

Катерина Кричевська-Росандіч

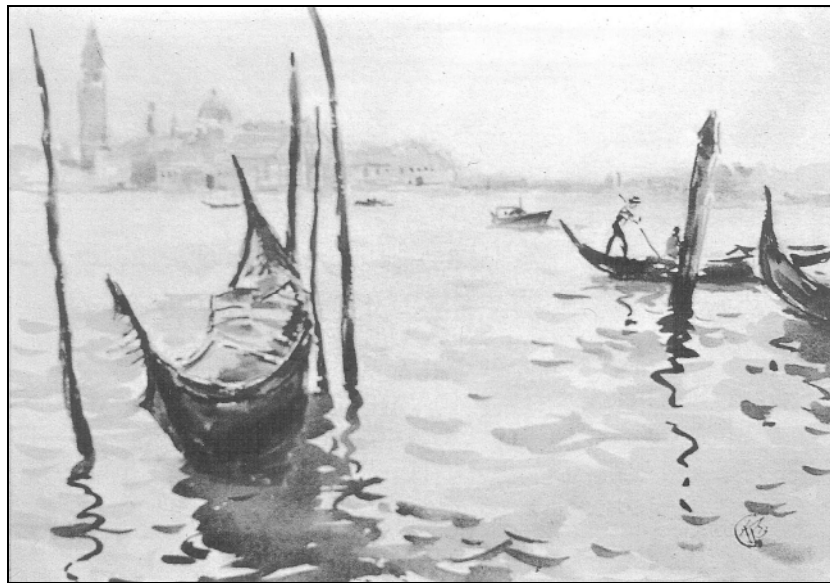
(Інтерв'ю провела Наталка Даниленко)

Пані Катерина, 1949

Н. Д. Пані Катерино, „намалюйте” нам спомин з Вашого дитинства.

– В дитинстві влітку ми їздили „на село”, тобто в мальовничі околиці різних частин України. Коли я ще була дуже малою, ми відвідували мою бабу Марусю в селі Казимирівка на Київщині. Пізніше часто їздили в села над річкою Рось. Особливо запам'яталось село Хохітва і не тільки тому, що це село було надзвичайно мальовниче з кам'янистою річкою, але ще тому, що ми зустріли там цікаві особистості. Наприклад, мірошника, який ще до революції побував в Америці. У нього в хаті була невелика бібліотека, дуже гарна дочка, яку мої батьки малювали. Я пам'ятаю дуже стару матір мірошника, яка пряла коло хати. Одягнена була в білу полотняну сорочку, запаску і очіпок. Я бачу цю картину перед собою і досі – останній спомин про Україну. Власне це була Хохітва, де ми були в серпні 1943-го року, а через якихось три тижні виїхали на Захід назавжди.

Венеція (1973)

Н. Д. Ваша творчість відома в Україні. Як Ви оцінюєте розвиток мистецтва в Україні і в Америці?

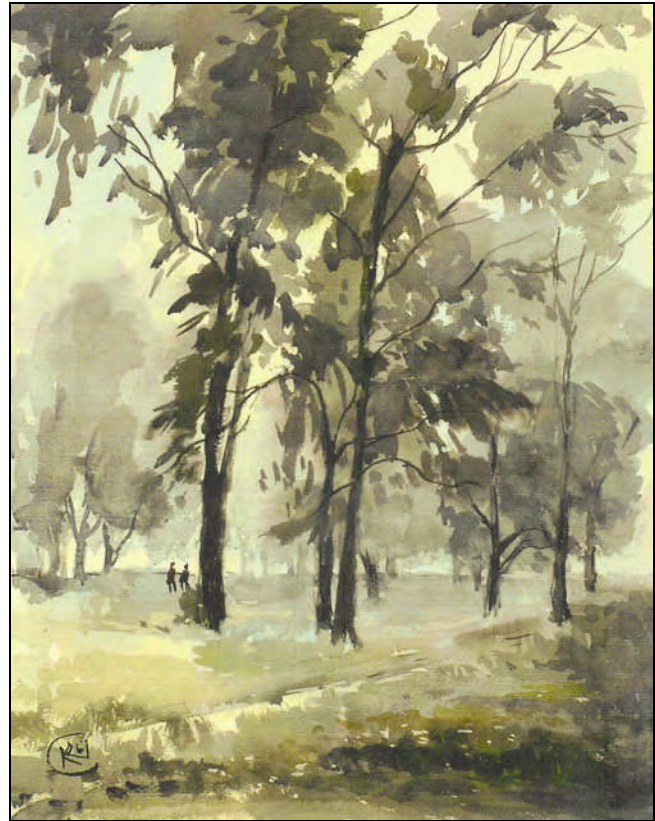
– Протягом всього часу, що я живу в Америці, одержувала мистецькі книжки, альбоми з України, а також купувала мистецькі альбоми радянських видань в крамниці у Вашингтоні. Я мала уяву про творчість в Україні. Радянський „дух” звичайно домінував, хоч таланту було багато. Після здобуття незалежності я маю великий доступ до новин про діяльність академії мистецтв, виставок, тощо. І можна бачити багато талановитої молоді, шукаючої нове, цікаве, але головне – професійної! Можна любити той чи інший напрямок, стиль, але головне, щоб твір не був аматорським хуторянством. Для мене це головне, в Україні, чи поза нею.

Н. Д. Ваш зв'язок з родиною в Україні.

– В Україні завжди були старі приятелі. Незалежність дала можливість відновити тісніші, цікавіші відношення, зв'язки. Найперше, це родина Малакових. Ще з юності була дружба з Георгієм Малако-

Замок на Волині (1969)

Туманный ранок (1961)

вим, талановитим хлопцем, який потім став відомим художником, але пішов дуже рано з цього світу. А останні 20 років велика дружба з його молодшим братом з родиною – приємно мати діло з людьми культури, творчості. Розмови з ними, дискусії стимулюють мою уяву, дають „їжу” моєму мозку. Після відвідин України в 1993 році зав’язалась дружба з Валентиною Рубан, мистецтвознавцем, біографом творчості Кричевських. Нав’язались відношення з різними музейниками, йде цікава переписка.

Н. Д. Доторкніться пензлем свого життя в Америці.

– В цьому році буде 60 років, як я в Америці. Коли дивлюся в минуле, то бачу, що мені „повезло”. Я мала непогане життя! По-натурі я роботяща, рішуча і, приїхавши в Америку, не чекала, що щастя чи успіх впаде мені з неба. Можливості завжди є, їх треба знайти і брати. На початках, коли українська діаспора починала ставати „на ноги”, відчинялись українські галерії, пішла туга за Батьківщиною. Мої картини української тематики дуже добре продавались. Всі Кричевські мають добру зорову пам’ять, і мої подорожі по Україні в дитинстві пригодилися. Але малювати лише „україніку” мене не цікавило. Я хотіла себе представити на загальному мистецькому полі не вузько „вишивано-писанково-борщево”, як це і досі прийнято, а професійною художницею українського походження, як це було з моїм дядьком Миколою Кричевським у Франції, де він завоював репутацію французького, цікавого мистця українського походження, і це французькі мистецькі критики завжди підкреслювали.

Н. Д. Ваші мрії і сподівання?

– Мої мрії і сподівання – закінчити переклад своїх спогадів на англійську мову, видати їх. А потім почати малювати олією, стилем експериментальним, який є у мене на думці. Не хворіти, не втратити розум!

Н. Д. Пані Катерино, я Вам дуже вдячна за розмову. Я захоплююся Вашими картинами, – мабуть 25 років тому, – купила собі три Ваші твори. Тепер вдячна Вам за дарунки. Певна, що Ваші мрії сповняться.

Українські княжни у середньовічній Європі

*Доповідач: проф. Юрій Гаєцький.
Фрагмент із фрески зі собору Св. Софії у Києві
(XI століття). Зображення родини князя Ярослава
Мудрого. Справа: княгиня Ірина (шведка Індігерда) –
мати Анастасії, Єлисавети та Анни*

Такою була тема програми, присвячена жінкам, яку підготував і провів 64-ий Відділ СУА в Нью Йорку. Ярослава Геруляк, голова Відділу представила доповідача – доктора історії професора Юрія Гаєцького, коротко ознайомивши присутніх з його біографією. Відтак надала йому слово.

У вступній частині доповіді проф. Гаєцький дав загальну характеристику Київської Русі в XI-му столітті, яка була в розквіті своєї слави. Тогочасні володарі Володимир Великий (975-1015) та Ярослав Мудрий (1019-1045) поширили територію держави від Чорного до Балтійського моря, від Карпат до Каспійського моря. В 988 році держава прийняла християнство і династія Рюриковичів стала рівновартною з іншими європейськими династіями.

Місто Київ стояло на перехресті чотирьох великих торговельних шляхів, де проходили великі міжнародні ярмарки та кінчалася транзитна торгівля. Купці платили велике мито, щоб торгувати на київських базарах. Ці кошти йшли на утримання княжого війська, на розбудову міста та на декорації церков. До Києва присилали послів королі та князі зі Середньої та Західної Європи, щоб посвоячитися з могутнім Київським Двором.

Князь Ярослав Мудрий мав дев'ятеро дітей: троє з його дочок вийшли заміж за королів Європи.

Першою вийшла заміж **Анастасія** (1021-1074) за Угорського короля Андрія. В Угорщині, яка прийняла християнство, точилася боротьба між християнською та поганською сторонами, і королевич Андрій опинився в Києві на вигнанні. У Вишгороді, де була княжа резиденція, він зустрів Анастасію, яка закохалася в нього і вони одружилися у 1038 році. Спочатку молоде подружжя жило в Києві, де народилося двоє дітей. Відтак повернулися в Угорщину і Андрій засів на Угорським престолі (1046-1060). Анастасія допомагає йому правити країною і стає покровителькою слов'янського обряду серед мадяр. В Угорській історії Анастасія znana як Агмунда, засновує монастирі у Вишгороді, під Будапештом та в Тігоні. По смерті Андрія (1060) Анастасія перебирає регенство над малолітнім королевичем Соломоном. Свою дочку вона видала заміж за Чеського короля Вратіслава II. В Угорщині Анастасія залишила по собі дуже гарні спогади і слов'янський обряд, який існував там аж до 1095 року. В 2001 році теперішній Угорський уряд збудував пам'ятник в честь Анастасії в м. Тігоні.

Друга дочка Ярослава, **Єлисавета** (1022-1095) вийшла заміж за короля Норвегії, Гаральда III (1015-1066). Він був братом короля Олафа II, якого Данський король Канут вигнав з Норвегії. 19-річний Гаральд опинився в Києві і залюбився у князівну Єлисавету, яка мала лише 12 років. Батько Ярослав не дав згоди на цей шлюб, аж поки Гаральд не здобуде слави, багатства та можливості стати королем, а донька підросте.

Отже, Гаральд зі своєю дружиною вікінгів поїхав до Константинополя і воював проти ворогів Візантії. Він бився з арабами, турками, болгарями, ходив в Єрусалим і щороку писав вірші до Єлисавети, в яких питався, чи вже можна повертатися до неї. Щойно за 10 років Гаральд повертається до Києва, увінчаний славою героя, бере шлюб з Єлисаветою і подружжя їде в Норвегію.

В 1046 році стає королем, а Єлисавета – королевою Норвегії. Вона народила чоловікові двох синів і дочку. В 1066 році в бою з англійським військом Гаральд загинув. А Єлисавета стала регентом для їхнього сина Олафа III. Вона відзначалася рішучістю і жорстоко нищила всякі

бунти чи розрухи в Норвегії та Данії. Єлисавета забезпечила королівськими престоломи в Швеції, Норвегії і Данії всіх своїх дітей.

Третя дочка **Анна** (1028-1079) вийшла заміж за Французького короля Генрі I (1031-1060). В 1046 році Генрі послав послів до Києва висватати дочку Ярослава Анну, як свою другу жінку. Так Анна стала королевою і народила йому трьох дітей. Анна була письменна, бо підписувала листи „Анна – Регіна” і подарувала Євангелію катедрі міста Реймс, на якій присягали всі наступні королі Франції. Ця Євангелія була написана монахами в Києві з прекрасними мініатюрами.

У Франції Анна znana як Агнеса і залишила по собі дуже гарні спогади. Королева Анна заснувала чотири монастирі, один з яких St. Denis існує до сьогодні. У 2000 році цей монастир було відновлено і королеві Франції Анні з Києва споруджено пам'ятник.

З дочкою Анни пов'язана історія святої Едігні (1035-1108?). Вона не захотіла залишитися в Парижі і помандрувала на схід, правдоподібно до Києва. Десять біля Мюнхену, біля села Ruch зупинилася і залишилася на 30 років. Прожила на галявині в дуплі велетенського дерева, де займалася лікуванням людей і звірів. В XVII ст. Едігна була проголошена святою римо-католицької церкви.

Ще іншу долю мала княжна **Євпраксія** (1070-1109), одинока жінка імператора Німецької імперії Генріха IV (1050-1106). Донька другої жінки князя Всеволода Київського і сестра Володимира Мономаха, Євпраксія була засватана графом Саксонським, коли їй було 12 років. Поки вона виховувалася в монастирі її суджений помер. Імператор Генріх прибув до монастиря і тут зустрів цю розумну дівчину. Довідавшись, що Євпраксія є дочкою київського князя Всеволода, посватав її і зробив своєю імператрицею з іменем Аделяйда (1089-1095).

Генріх був весь час в походах і мало приділяв уваги своїй жінці. Крім того, він був аморальний, займався розпустою і пияцтвом. Одного разу змусив Євпраксію брати участь в його дикій оргії. Вона втікає від нього, але була піймана і ув'язнена у Вероні. Тоді папські сторонники допомогли їй втекти і сам Папа Урбан II взяв її під свою опіку.

В цей час Папа Урбан II підготовляв Хрестоносний похід і переконав Євпраксію свідчити проти Генріха на Соборі в Піачензі (1094) перед 30 тисяч лицарів. Після цього Генріх був усунений з престолу як імператор і викинений з церкви. Євпраксія повертається до Києва, де заснувала монастир і прожила в ньому до 1109 року. Вона привезла зі собою багато книг та розповідей про життя в княжих дворах Європи.

На закінчення своєї доповіді д-р Гаєцький зробив висновок, що доля всіх цих княгинь свідчить, наскільки популярна була Київська Русь в XI столітті і чому хотіли з нею породичатися. Всі три Ярославни були і королеви, і регенти для своїх малолітніх синів. Вони брали активну участь у політичних, релігійних і соціальних подіях країн, якими правили. Вони були письменні, заохочували до торгівлі і спілкування з Києвом. Як культурні жінки, вони піклувалися монастирями, які були центром освіти, шкільництва та опіки над бідними. Українські княгині залишили по собі добрий слід, а Едігна навіть стала святою римо-католицької церкви.

Під час цієї надзвичайно цікавої доповіді на великому екрані були показані картини відомих художників про ці події. Технічну сторону забезпечив Володимир Ткаченко. При смачній перекусці присутні жваво дискутували на тему прослуханої доповіді.

Лідія Слиж

Фото: Володимир Ткаченко

Ми їх пам'ятаємо

Організатори та учасники виступів.

В українському календарі кожен місяць року має своє політичне, звичаєво-релігійне та національне забарвлення. Студений місяць лютий присвячуємо українській жінці героїні, жінці борцеві за волю України. Саме в лютому відбулося чимало визначних політичних подій, в яких українська жінка – патріотка відіграла важливу роль, приносячи своє життя у жертву заради свободи у днях прийдешніх.

У лютому повстали жінки – політв'язні в Казахстанському таборі в Кінгірі проти табірних репресій. Багатьох з них було знищено за непокору, але не скорено.

У лютому розстріляно в Бабиному Яру німецькими окупантами поетесу – патріотку Олену Телігу.

У лютому закатовано поляками полум'яну націоналістку Ольгу Басараб.

І врешті, місяць лютий подарував українській нації поетесу – будительку Лесю Українку. Це вона запалила для нас „досвітні вогні”, щоб „розвіяти темряву ночі” в душах свого народу, пробуджуючи його до боротьби.

Місяць лютий в американській Фльориді є теплим і сонячним і нічим не нагадує український холодний лютий, а тим паче сибірський.

Та є пам'ять... і обов'язок у союзнок віддати шану тим, хто приніс своє життя на вівтар визвольних змагань.

Цього року 17-ий Відділ СУА, що в Маямі, вирішив познайомити громаду української греко-католицької церкви Успіння Пресвятої Богородиці та гостей з життям і діяльністю жінок-героїнь – наших сучасниць, Ірини Сеник та Ольги Сліпої.

Обидві народилися після Першої світової війни: Ірина Сеник – 1925 року в Станіславові (тепер Івано-Франківськ), Ольга Сліпа – 1921 року у містечку Струсів на Тернопільщині. Обидві виростили у національно свідомих родин, що й сприяло формуванню їх патріотичного світогляду з юнацьких літ. Ще в гімназійні роки обидві пов'язують своє життя з ОУН і підпільною боротьбою за визволення України.

19-річною молодою дівчиною Ірина Сеник була арештована „визволителями” більшовиками за свою діяльність і засуджена на 10 років ув'язнення. Провівши найкращі роки свого життя за ґратами, втрачає здоров'я, але не втрачає віри в Націю і в Бога. Саме ця віра допомагає їй пережити всі удари долі, коли приходили вістки про загибель матері, батька, сестри, заслання брата. Після реабілітації 1954 року повертається до публічного життя. Знаючи, як воно там, в Сибірах мається політичним в'язням, виступає в їх оборону, пише ліричну та патріотичну поезію, підтримує зв'язки з учасниками українського руху опору. І знову арешт у

1972 році. Суд 1973 року присудив Ірині Сенік 6 років ув'язнення і 5 років заслання.

Розрадою у роки заслання Ірині Сенік стає вишивка і поезія. Українська вишивка має за собою довгий шлях розвитку. Вона давала жінці радість творення у часи розквіту і в часи занепаду народної культури; в часи веселі і в часи сумні. Вишивка поруч з мовою і українською піснею зміцнювала національну свідомість українського народу і стала символом національних почувань.

Вишивка, що народилася в концтаборах, є дещо відмінною від традиційної. Змінені кольори (за браком ниток), урізноманітнюються орнаменти і часто перетворюються у символіку релігійного, обрядового чи навіть політичного сюжету. Властиво, Ірина Сенік створила чималу сюжетну колекцію вишивок на різну тематику. Будучи активною союзницею, виставляла свої колекції вишивок на з'їздах СУ України та своїх презентаціях, даючи нам, союзникам, можливість милуватися її творчістю.

Ольга Сліпа належить до того роду, з якого вийшов Патріярх Йосиф Сліпий. Середовище, в якому вона зростала і вчилася, сформувало її як людину високо патріотичну, цілеспрямовану і віддану своєму поневоленому народові. Влітку 1944 року Ольга Сліпа після 4-го курсу Львівського медичного інституту вступає в ряди УПА з переконанням, що вона там потрібна, як медик. На цьому тернистому шляху їй довелося пережити чимало випробувань. Одним з таких випробувань була зустріч з батьком, який служив полковим лікарем в дивізії „Галичина”. Рештки дивізії відступали на Захід і батько вмовляв дочку теж відступити разом з ним. Та Ольга не погоджується на вмовляння, переходить у підпілля і там надає допомогу раненим повстанцям. Наприкінці 1945 року Ольгу Сліпу було заарештовано, піддано тортурам і засуджено на 10 літ ув'язнення.

Після ув'язнення цій мужній жінці вислизає сил і характеру повернутися до повноцінного життя. Ольга Сліпа закінчила з відзнакою

Львівське медичне училище та Львівський зооветеринарний інститут. Згодом веде наукову діяльність, стає співавтором наукової праці та учасником Республіканської виставки досягнень народного господарства. На схилі літ Ольга Сліпа повертається до Струсова з метою відкрити музей історії її рідного краю та історії визвольних змагань. Хоч на той час Україна була вже незалежною державою – цю благородну справу їй не вдалося здійснити... Відійшла у Вічність славна дочка українського народу Ольга Сліпа у 2003 році. Життя цієї жінки-героїні гідне подиву і наслідування.

Сценарій нашого свята розробила заступниця голови 17-го Відділу СУА і імпрезова референтка Люба Мартинюк. У святі використовувалися виключно поезії і спогади Ірини Сенік у виконанні союзниць Наталії Шершаневич та Оксани Кос, а також подружжя Вікторії та Павла Гаврилівих. Короткі доповіді зробили голова Відділу Лідія Гаврилів та архіварна і стипендійна референтка Ірина Ракуш. Потішили аудиторію чудовим співом Оксана Пясецька та сестри Ганна і Донна Максимовичі. Смачну перекуску приготувала наша невтомна господиня Броня Ковалевич разом з дочкою Марійкою. А М. Ковалевич зробила ще й портрети наших героїнь. Відповідальні за квитки були Тамара Гурін та Неля Плегін. На святі було оголошено збірку коштів на підтримку Ірини Сенік, яка проживає тепер у м. Бориславі на Львівщині і є дуже хвора. Тамара Гурін відповідала за збірку і блискуче справилася з цим завданням, зібравши 420 доларів.

Атмосфера свята була по-справжньому теплою і щирою, бо кожен вклав в нього часточку свого серця. Інакше і не могло бути – ці жінки віддали своєму народові кращі роки життя, працю і запал своїх сердець і заслуговують на доземний уклін і довічну славу.

Слава Героям!

Лідія Гаврилів,
голова 17-го Відділу СУА.
Маямі, Флоріда

*За будь-яких обставин стій прямо, пам'ятаючи, що горизонтальна лінія – це лінія змії.
Людина ж – вертикальна.*

Мирослава з Іваськових Райца

“Блаженні, яких вибрав
і прийняв Ти, Господи,
і пам’ять їх з роду в рід”.

(Пс. 65, 5)

І знову відійшла від нас до Божої Вічності ще одна довголітня членка 49-го Відділу СУА ім. Ольги Басараб у Баффало, Округа Північний Нью Йорк, св. пам’яти Мирослава з Іваськових Райца.

Народилася 1-го липня 1924 року в селі Золота Слобода Козівського району на Тернопільщині, Україна.

Відійшла у Вічність 21-го лютого 2009 р. у Баффало, Н.Й. на 85-му році життя.

Св. п. Мирослава стала членкою 49-го Відділу СУА ще у 1951 році і з того часу брала активну участь у праці Відділу, була в його Управі. Улюбленим її заняттям у вільний час було вишивання. Брала участь від імені Відділу у виставках, конкурсах ручних робіт, які влаштовувала американська Баффалівська Федерація Жіночих Клубів. Її вишивані речі отримували нагороди, про що писалося у місцевому щоденнику *Buffalo Evening News*.

Дарувала Мирослава свої вишивані речі, особливо декоративні подушки, на льотерейні виграші, для здобуття фондів Відділу, а також для Окружної Управи Північного Нью Йорку в Рочестер. Була вона щедрою в даруванні своїх праць іншим організаціям: під час церковних базарів, імпрез «Пласт Приятю», Українського Патріархального Товариства та інших. Хвалилася, що часто користувалася взорами, поміщеними на сторінках журналу «Наше Життя».

Похорони бл. п. Мирослави відбулися 28-го лютого з церкви св. Миколая у Баффало

при участі немалого числа рідних, приятелів і знайомих. Хоронив парох цієї церкви о. декан протоієрей Мар’ян Процик. Під час заупокійної св. Літургії він пращав примірну парафіянку теплими, повними признання словами.

Покійна залишила у великому жалю своїх дітей: Софію Райца, Діану Хутко, Данила (Кеті) і Михайла, четверо внуків та двох правнуків.

Тлінні останки Мирослави спочили на цвинтарі св. Матея в Чіктобага біля могили чоловіка Василя, який помер у 1985 р.

Під час тризни св. п. Мирославу від родини пращав Любомир Головатий, який підкреслив її добре відношення до інших, пращав як вірну дружину, люблячу матір, бабуню, прабабуню.

Дарія Завадівська з Дітройту, МІ, подякувала всім за участь у похоронних відправах улюбленої Тети Славки. Від 49-го Відділу СУА про св. п. посестру Мирославу мала слово Ліда Стасюк, яка сказала: «Покійна була взірцевою членкою, виконувала всі обов’язки, підтримувала починання нашого Відділу, все була готова допомогти. За жертвну довголітню працю у Відділі отримала відзначення від Головної Управи СУА». Від імені членок Відділу Ліда Стасюк висловила щирі співчуття родині Покійної.

За 49-ий Відділ СУА
посестра *Уляна Лоца*.

Ярослава Казанівська

20 березня ц. р. з волі Всевишнього відійшла у Божу вічність членка 63-го Відділу СУА Ярослава Казанівська.

Народилася 11 грудня 1916 року в Бережанах, Україна. Приїхала до Америки у 1951-му році і відразу включилася в громадське життя. В Союзі Українок Америки займала різні пости: п'ять років очолювала 63-ій Відділ СУА, пізніше була пресовою, культосвітньою референткою, протоколярною секретаркою.

В 1966 році втратила свого друга подружнього життя. В нелегких обставинах самій прийшлося виховувати двоє малих дітей. В глибокій вірі у Божу поміч вона не перестала уділятися в українських організаціях, до яких належала. Жила, сповнена любов'ю до всього, що гарне, добре і рідне, особливо любила свою родину. Зустрічала людей завжди приязною усмішкою.

Наша громада разом з Її близькою родиною глибоко відчуває гірку розлуку. Родині і внукам складаємо найщиріші співчуття.

Прощай, Дорога Посестро!

Нехай американська земля буде Тобі легкою, а світла пам'ять про Тебе житиме вічно у Твоїх нащадках.

Оля Гишак

Марія Деркач

3 березня 2009 року відійшла у Вічність членка 26-го Відділу СУА Марія Деркач (з дому Цибак). Народилася Марія 20 квітня 1924 року в селі Лопушанка Турківського району в Західній Україні. В час II Світової війни німці вивезли її на роботу до Німеччини, де зазінала свого майбутнього мужа Петра Деркача, і там молоді люди обвінчалися. Після війни родина переїхала до Америки і поселилася в Дітройті.

До 26-го Відділу СУА Марія Деркач вступила в 1973-му році і відразу зайняла пост господарської референтки. В той час 26-ий Відділ СУА був одним з найактивніших Відділів Дітройту. Впродовж багатьох років союзнянки влаштовували традиційну Святвечірню вечерю, Дні Подяки, продаж пасок і різного печива, то ж увесь тягар праці несла господарська референтка Марія Деркач. Допомагали їй членки Відділу, але завдяки Її ініціативі. Марія відзначалася працьовитістю і професійністю. Праця була пляною і значно поповнювала касу Відділу. З Марією приємно було працювати: мала спокійну вдачу, організаторські здібності і ніколи не жаліла своїх рук в праці для церкви, СУА і української громади.

За довголітню віддану працю в СУА Головна Управа нагородила Її Грамотою Признання на XXII Конвенції СУА в Дітройті у 1990 році, а у 2004-му – Грамотою Округної Управи СУА Дітройту.

Залишила Марія Деркач в печалі дочки Галину й Одарку, внука, двох внучок і правнука. Дочки також активні в Союзі Українок Америки. Галина – голова 115-го Відділу СУА, а Одарка – заступниця голови. Вічна Їй пам'ять!

Віра Гнатюк

IN MEMORIAM

On Friday morning, April 3, a man armed with two handguns burst into an immigration services center in Binghamton, New York, shot and killed 13 immigrant students and center workers, wounded four others, and then committed suicide. It was a tragic event whose victims included people from around the world. Most of the victims were students who had come to the United States from Haiti, China, Iraq, Brazil, the Philippines, Vietnam, and Pakistan. The two victims from the United States worked at the center. Roberta King, a teacher, was substituting for a colleague on the day of the massacre; Maria K. Zobniw, who had worked at the center for several years, helped Ukrainian immigrants with translations and with their homework. Members of the UNWLA extend heartfelt sympathy to the families of all the victims of this horrific event.

Marie Koropecy Zobniw

President of UNWLA Branch 9 in Binghamton, Marie Koropecy Zobniw was born on July 21, 1948, in a displaced persons camp in Austria. The family emigrated to the United States in 1952, settling in Binghamton, which had a strong Ukrainian community committed to preserving Ukrainian cultural, religious, and artistic traditions. "Mima" worshipped at Sacred Heart Ukrainian Catholic Church. She was an active member of Plast from her youth through adulthood, and served as secretary of the local branch of Ukrainian Congress Committee of America (UCCA). As an active member of the community, she organized booths for the local ethnic festival, helped raise the flag on Ukrainian Independence Days, and gave presentations about embroidery and Ukrainian Easter eggs (pysanky) at area schools.

The mother of four children, Mima Zobniw was not scheduled to work at the center on the day the tragedy unfolded. She had planned to spend the day baking pastries for Easter, but had responded to a call asking for help with translations and set aside her baking to help others.

Maria K. Zobniw is survived by her husband of 37 years, Lubomyr Zobniw; loving children, Zoriana Zobniw Nehrebeckyj, Adrian Zobniw, Oresta Zobniw Lisowsky, Chrystia Zobniw, and is deeply mourned by numerous relatives, friends, colleagues, and immigrants whose lives she touched.

Funeral services were held on Wednesday, April 8, 2009, at Laskowski Funeral Home and at Sacred Heart Ukrainian Catholic Church, Johnson City, with internment at the parish cemetery. In lieu of flowers, the family requests that donations be made to the Ukrainian National Women's League of America, the Ukrainian Congress Committee of America, or the Ukrainian School Curriculum Fund.

ЗБЕРЕЖЕМО «НАШЕ ЖИТТЯ»

1.250 дол. 106-ий Відділ США, Гартфорд, Округа Нова Англія.

250 дол. 12-ий Відділ США, Парма, Округа Огайо.

В пам'ять **бл. п. Лесі Киршак**: 200 дол. Володимира і Стефан Сливоцькі; по 50 дол. Стефанія Косович, Надія Кмета, Євгенія Івашків, Донна Лехович; по 25 дол. Марта Данилюк, Дарія Костів; 10 дол. Наталія Дума.

225 дол. замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Теофілі Мельничук** зложили членки 90-го Відділу США: по 50 дол. Галина Келлер (88 Відділ), д-р Ярослав і Надія Заліпські; по 25 дол. Євген і Лідія Марків, Орест і Анна Гаврилюки, Ірена Мадай, Христина Хомин-Іжак; по 10 дол. Оксана Ткачук, Марія Ткачук; 5 дол. Fletcher-Nasevich. Христина Хомин-Іжак, голова Окружної Управи Філядельфії.

175 дол. замість квітів на могилу дорогої незабутньої **бл. п. Нусі Ненадкевич**. Марія Тимяк, Маруся Дицьо, Іванна Гавриляк, Лідія Козак.

100 дол. у пам'ять **покійної Клементини Лащик Шевчук**, мами моєї подруги Віри Андрушків. Христина Кузьмович.

\$50 from Lidia Pasamanick and Olha Laba in memory of **Luba Kobryn**

\$50 Branch #56 in memory of **Dioniza Nenadkevich and Luba Kobryn**

25 дол. з нагоди 90-ліття нашої дорогої приятельки Анни Гогоші. Бажаємо їй багато щастя, кріпкого здоров'я, родинної радості і многих літ. Олег і Уляна Омецінські з родиною.

\$10 from Irene Jurczyk.

Що навчила мене моя мама

Я проживаю на теренах Америки майже 20 років. Недавно похоронили мою Тету – Казанівську Ярославу, довголітню членку СУА Детройтської Округи. Вона була останньою із восьми сестер родини, в якій виросла і моя Мама. Пишучи про мою Маму, я не могла не згадати і Тету, бо вони обидві були Мамами і обидві крізь все їхнє життя сповідували ті ж самі шляхетні засади та норми у вихованні нас, дітей, які отримали в родині своєї Матері.

Родина, Бог та Батьківщина (навіть не дивлячись на це, що батьки мої були вчителями і виховували нас при радянській системі) були основою та підґрунтям, на яких ми виростили та формували нашу свідомість. В нашій родині нас було четверо дітей – три дочки та син. Ми росли у любові один до одного, у любові до ближнього, у чесності та порядності в відносинах між собою та у відношенні до людей. В мистецтві надати іншому допомогу, чи навіть поділитись останнім, якщо це необхідно. І всьому цьому ми, діти, найбільше завдячуємо Мамі, її розуму та вмінню знаходити спосіб правильно поступити в тому чи іншому випадку.

А її вміння згуртувати родину за спільним столом спільною молитвою! Пам'ятаю, що ми, діти, ніколи не мали права не сісти спільно за родинний стіл на спільний обід, чи вечерю, чи навіть, якщо могли, на сніданок. І це було найважливішим для родини, бо якраз там, за спільним столом, і формувалася ота свята спільність – родина. Це і ми, їхні діти, стараємось передати своїм дітям.

Віра Крива,
пресова референтка СУА Округи Детройт.

– О, Мамо, – я жалілась. – Чому це так робити? Ніхто не бачить, ніхто не дбає.

– Але я бачу і я дбаю! – відповідала завжди Мама. – Не зважай на других... Сама шануй себе, шануй свою працю.

Своїми словами та своїм прикладом Мама виплекала в мені глибоке поняття життєвої гідності, навчила мене правдиво шанувати себе і ставитись до всього в житті з повагою та відвертістю. Мама навчила мене, як жити чесно:

працювати совісно, стриміти до досконалості, здобувати ширші знання та плекати зрозуміння. Як художник, я дію в більшості поза людськими очима, сама, в моїй майстерні, завжди згадуючи Мамині слова. Працюю вдумливо та уважно, пильнуючи мою творчу працю.

Лідія Боднар-Балагутрак,
Відділ 118, Гюстон, Тексас.

Коли я вперше йшла зі своєю Мамою до школи, вона мені говорила: – Ти вступаєш на самостійну дорогу. Як ти вчитимешся, залежить від тебе. Як ти будеш виконувати обов'язки, які на тебе покладаються, залежатиме, чого ти хочеш досягнути в житті. Чи будеш нести ім'я родини з гордістю, чи ні. Я ніколи не буду вмішуватись в твоє навчання, не питатиму, чи ти зробила уроки. Ти вже не дитина. Моя Мама дотримала свого слова, а я... все ж таки чогось досягнула в житті.

Катерина Кричевська-Росандіч,
художниця.

Моя мама стала вдовою через шість років після приїзду до Америки, залишившись з трьома дітьми. Мама моя з природи раціональна і дисциплінована відповідальна. Вона працювала на трьох роботах, щоб ми могли продовжувати наші шкільні, пластові чи інші громадські обов'язки. Кожного ранку перед працею вона ходила до церкви і кожну вільну хвилину могла уділити церкві. Мама ніколи не нарікала на свою долю, молитва була їй поміччю. Своїм прикладом вона служила нам тоді й далі служить навіть на 99-у році життя. В мене ніколи не було сумніву, що має бути моєю відповідальністю в житті, я мала добрий приклад. Мама часто підкреслювала важливість розуміння інших. Найважливішим в житті, вважала моя Мама, є вміння виконувати наші обов'язки ділами, а не словами.

Роксоляна Яримович,
референтка Вільного членства СУА.

Моя покійна Мама була дуже зрівноважена, спокійна, тиха людина. Своїм прикладом прищепила мені любов і пошану до всього людства, а головню, пошану до близьких, не забуваючи і про самопошану та важливість самовпевненості і, як їх плекати. Це абстрактні навчання і, можливо, що я їх не розуміла і оцінювала як дитина, але вони не раз стали мені в пригоді в моїй життєвій мандрівці.

Уляна Зінч,
перша заступниця голови СУА.

«...І чужого не цурайтесь, свого навчаєтесь», – так не раз говорила нам, дітям, моя Мама, цитуючи слова Тараса Шевченка. – Бачите, що маєте нагоду вчитися і по-українськи, і по-англійськи, і по-французьки. Використайте всі ці можливості.

Наша родина проживала в той час в Монтреалі і ми, діти, закінчили там школи (університети). Моєї Мами нема вже багато літ, але її слова і настанови лишилися в моїй пам'яті і є прекрасним заохоченням до науки для моїх дітей і внуків.

Ірена Прийма,
45-ий Відділ СУА, Округа Дітройт.

Юність моєї мами випала на нелегкі повоєнні роки. Батько не повернувся з фронту – вони з сестрою стали головною підмогою для овдової матері. Мама ніколи не нарікала на долю, була невибаглива і терпляча. Хоч працювала в місті бібліотекарем, мала шалену любов

до землі. Скільки себе пам'ятаю, вона завжди трудилася спритніше за інших, і завжди радісно, надхненно. Спочатку я думала, що це вона так мене заохочує, але минали роки, десятиліття, а моєї невтомної матері це задоволення не минало. Як дитина тішилася всім, що проростало. Городні клопоти – для неї свято, а ще більшою потіхою є роздаровування плодів. Збирає, перебирає і найкращі роздає рідним, друзям, знайомим... І при цьому найщасливіша.

Друга мамина пристрасть – робити добро для людей. Надзвичайно чутлива до чужої біди, завжди ластівкою летіла на допомогу покривдженому, немічному чи сироті... І варене, і печене, і пасочкою пригощає, ділиться. Все робить так звично і вчасно, без зайвих слів. Хоч і не дуже легко було домогтися проведення природнього газу до маленького села, де живуть односельці, виклопотати кошти колишнім оstarбайтерам чи вищу пенсію комусь із земляків.

Не забуває і про церковні справи, національні свята, громадські ювілеї. Не пригадую, щоб вона на когось гнівалася, чи когось судила, завжди старається зрозуміти. Отак йде по життю з любов'ю і вірою без пишних слів, не оглядаючись на винагороду. Інколи думаю, якби існував прилад, котрий вимірює рівень доброти в людини, то у моєї матусеньки він би постійно зашкалював. А саменьку ж тричі рятували хірурги на операційному столі...

Побіліла, похилилась і стулилась в розлуці з найближчими душа її... А очі теплі-теплі, як і колись, а серце гаряче і щедре... Вона для мене найвищий взірець християнських чеснот.

Матусю, зоре моя незрадлива, ти – моя найбільше диво! Ти в мене є – і я щаслива!

Святослава Гой Стром,
членка 62-го Відділу СУА, Глен Спей, Н. Й.

ЖИТТЄВІ МУДРОЦІ

Якщо мовчання – золото, то глухонімі повинні бути мільйонерами.

Добре є постити, але ще краще – накласти піст на язик, очі, вуха та думки.

Є скарб, якого не можна купити ні за які гроші: це – згаяний час.

Часто люди користуються розумом, щоб робити дурниці. *(Лярошфуко)*

What My Mother Taught Me

My mother, Maria Deychakiwsky, taught me the true meaning of love. Invincible, yet humble, my mother taught not by words, but by example. “Actions speak louder than words,” and her love of family and country was exhibited by action. As a member of the Ukrainian underground during the Second World War, she smuggled guns in my sister’s baby carriage. Upon arriving in America in 1949, she became an active member of the UNWLA, raised and contributed countless funds for Ukrainian causes (including the Ukrainian Studies Program at Harvard), toiled for bake sales, pyrohy sales, and any program advancing Ukrainian independence. She did no less for her family. She was the first to rise, and the last to go to bed. She attended night school to learn English, worked, maintained an immaculate home, entertained friends and family, tended to her family’s every need, taught her children Ukrainian, and supported my father in all his causes. She did not tell us to excel, she merely set a very high standard. Although she passed away in 1993, her actions continue to inspire me to give my best. She is my hero.

*Marti Kohnke, UNWLA Branch 38,
Denver, Colorado*

My mother, Katrusia Wolowodiuk, has always simply done whatever needed to be done. Whether it was baking 288 rogaliky for a Plast Yarmarok or embroidering a pillow for a raffle for Soyuz Ukrainok, she did it, and she did it well. Extremely well. She was, in particular, a fabulous seamstress, whether sewing costumes for an event at Ridna Shkola or outfits for me. Growing up, I did not appreciate the custom-made clothes, which included my First Communion dress, multiple Easter suits, and my debutante dress. I realized recently that I never thought of what my mother did as a “learned” skill—it was just something that needed to be done. And that *doing* really epitomizes my mother. I am a little older now, and hopefully a little wiser. And I am learning to do all of those things that Ukrainian women just do. Because they need to be done.

Christa Kozak, Boston

Along with the typical Ukrainian values of family, Church, cultural traditions, and pride of heritage, my mother, Alexandra Kopystianska Jaciw, always stressed the importance of self-reliance. Believing strongly in equal educational and professional opportunities for women, she was a “liberated” woman many years before the concept was popularized. More importantly, however, she always personified the value of inner strength. During some very difficult periods in her life, she told me that there are times when only we ourselves can resolve our problems, and therefore it is up to each one of us to develop the resources that will help us to cope. As a girl and young woman I did not appreciate the wisdom of those words, but with age and life experience I have understood their worth.

Lydia Taraschuk-Nehaniv, Branch 96, Detroit

My mother, Chrystya Derkach, gave me two precious gifts. The first was a carefree childhood. When asked what I could do to help with household chores, she would reply, “Never mind. When I am gone, you will have plenty of time to work. The second gift was life itself, not only during my birth but during the bombing of our village in Ukraine in June 1942 by German planes, when my mother covered my brother and me with her own body to protect us against the falling bombs. This was my mother who could neither read nor write and signed her name with an X . . . The lesson I learned was the strength of a mother’s love in all things, great or small.

Nadia M. Derkach, San Francisco, California

My mother, Justyna Wijtyk Uschak, has had a great impact on my life. During World War II she was torn from her home in Ukraine by the Nazis at the age of fifteen. She is also a Holocaust survivor. She married in Germany, emigrated to the United States, and had five children. Her husband died and left her a widow. She raised her children alone, and managed her home with no financial aid from anyone, finding time to cook, bake, and embroider beautiful things. She taught me that with honesty, hard work, and a positive outlook, you can achieve anything!

*Martha Noukas, UNWLA Branch 118,
Houston, Texas*

ЩАСЛИВА ХРЕСНА МАМА

Весна 1988 року, в Окрузі Філядельфії велике торжество – свято. Христини новоствореного Відділу, якому надали число 88. Традиційний церемоніал христин, хресні мами стоять з крижмою. Молитва, молоді жінки – членки новоствореного Відділу клопочуться в піднесеному настрої. Мистецька програма, смачна гостина, гучне багатолітствіє, велика радість.

Так виглядав початок однієї одиниці СУА – Відділу, в якому згуртувалась група молодих жінок, усі народжені тут, в Америці. Вони хотіли щось досягнути, хотіли щось знайти, хотіли про себе заявити, а найважливіше, хотіли бути разом, бо ж вони усі ровесниці (колежанки). За свою патронку-покровительку вибрали княгиню Ольгу, бо заснування відділу відбулося в ювілейному році тисячоліття хрещення Русі-України.

Минув 21 рік, Відділ 88-ий пірнув в життя СУА, активно працював, пережив хвилини успіхів, хвилини смутку, бо дві членки-засновниці в молодому віці перейшли до вічності. Це мало тяжкий вплив на діяльність відділу, але як усе інше в житті людини, завжди є вершини і долини.

Членки Відділу дуже зацікавлені мистецтвом вишивки. Це не дивно, бо кілька із них працюють у "Heritage Center Manor College", а теперішнім куратором Музею є одна з них. Це дуже важливо, бо коли Відділ має мету діяльності, тоді покращується активність, адже мета єднає і дає поштовх до праці.

Вже довший час 88-ий Відділ СУА приготується до мистецької виставки вишивок, котру заплановано зробити разом з "Heritage Center Manor College" і це також позитивне

явище, бо ми не замикаємося в собі, а співпрацюємо з іншими інституціями. На прохання Відділу отримали "Grant" фінансової допомоги, професійно розрекламували виставку модерними способами інформації.

Прийшов довгоочікуваний день 20 березня 2009. Галерея Українського Освітньо-Культурного Центру перетворилася в один скарб українського мистецтва вишивки. Надзвичайно професійно і зі смаком розвішено зразки вишиваних сорочок, рушників, вишиванок і т. д. Деякі із них справді ідуть в давнину. Голова Відділу вітає присутніх, хоч перемучена, але усміхнена і щаслива, зала заповнена – великий успіх. На наступні два дні заплановано семінари про українську вишивку, один в українській, другий в англійській мовах. Багато зацікавлених, домівка СУА заповнена. Викладають про вишивку справжні знавці-фахівці, присутні з захопленням слухають, запитують і записують.

Ми живемо тут, в Америці і мало хто з нас повернеться в Україну, наші діти і внуки тут народжені, Америка є вже їхнім домом. Ми повинні якнайбільше зацікавити їх нашою культурною спадщиною в усіх її галузях, яка справді багата і ми можемо гордитися нею. Молодь українського походження має пам'ятати про своє коріння і красу своєї спадщини, зацікавитись ними, щоб якнайдовше затриматися при українській громаді.

Ми вітаємо працю 88-го Відділу СУА, бажаємо їм успіху в дальшій праці. Ми горді за наших хресних дочок.

О.Ф.

Хресна мама 88-го Відділу СУА.

Моя мама навчила мене:

- перемагати неможливе: „Закрий рот, коли обідасш”;
- логічно думати: „Тому що я так сказала і кінець”;
- дивитися в майбутнє: „Почекай, хлопче, вдома я з тобою поговорю”;
- основ генетики: „Який батько, такий син”;
- вірити у воскресіння: „Я тебе пускаю на ріку, але як втопишся, щоб додому не приходив”;
- стійкості: „Не вийдеш з-за столу, поки все не з’їш”;
- справедливості: „Щоб твої діти так тебе слухали, як ти мене”.

(Дмитер Слутий)

Сердечно Вітаємо Нових Членок Союзу Українок Америки

A Warm Welcome to New UNWLA Members

Відділ 8 (Ohio) **Луця Лебідь**

Відділ 64 (New York) **Галина Руденко**

Відділ 118 (Houston, Branch at Large) **Haanah Uschak**

Відділ 128 (Philadelphia) **Софія Китсеник, Світлана Варгас**

Наша обкладинка

Училася мистецького знання у Мирослава Радиша як рівно ж у середній школі Music and Art High School, та скінчила прикладне мистецтво у текстилях у Fashion Institute of New York. Принимала лекції у пані Людмили Мороз як також у Charles Alsten-а при Art Students League of New York. Мої ікони виставлялися в Українському Інституті Америки, на виставці під назвою "Іконні Скарби" в амбасаді Місії України до Об'єднаних Націй, та в амбасаді України у Вашингтоні під назвою "The Contemporary Ukrainian Icon". Я кожнорічно беру участь у виставках мистецьких праць в Гражді у Гантері Н. Й. і також у льокальних ґальеріях. У моїх іконах додержуюсь традиційних підстав, позволяю собі мистецької свободи що до вибору красок, стилю і символіки. У моїх працях уживаю яечну темперу, золото і шовк на дереві, додаючи нераз іншу медію. – **Ліда Пясецька**, членка 113-го Відділу СУА.

Коли душа співає

Минуло шість років з часу заснування 128-го Відділу СУА Округи Філядельфія. На сьогоднішній день союзнянки своєю працею довели, що мають гарні здобутки у справі підтри-

мання та продовження українських цінностей і традицій у США.

Є у цьому Відділі Ірина Василевська – талановита жінка, співачка, автор багатьох українських пісень. Животворний дух, яким Господь нагородив цю українку, не дає спокою її співучій душі. Ірина складає пісні про любов до Бога, до України, до родини, до людей. Сама володіє гарним голосом і виконує їх. Пісні Ірини Василевської дуже швидко знаходять шлях до сердець людей, бо ллються з глибини її щирої душі.

Благодатний дебют Ірини утвердився піснею «Я вернусь в Україну», яка прозвучала на святкуванні Дня Незалежності України на оселі «Тризубівка». Потім були концерти, фестивалі...

Бажаю Ірині Василевській успішно виступити зі своїми піснями про Україну на 20-літньому ювілеї пісенного фестивалю «Червона рута» в Чернівцях.

Даниїла Лунь, членка СУА,
член Національної спілки художників України,
голова Товариства «Сила духу», Філядельфія.

ХРЕСТИКІВКА

1		2		3						4		5		6
				7		8		9						
10										11				
				12										
13	14		15								16		17	
					18		19		20					
	21								22					
					23									
	24								25					
					26	27		28						
29											31	32		33
				34						35				
36										37				
				38										
39										40				

Горизонтально:

1. Героїня драми – фєєрії Лєсі Українки „Лїсова пісня”.
2. Місто в Криму, де пересидів М. Горбачов спробу перевороту 1991 р.
7. Жіноча прикраса.
10. Одиниця територіального поділу в Україні.
11. Механічна „людина.”
12. Останній київський князь з династії Києвичів.
13. Апостол-євангеліст.
16. І траву косить, і жіночу голову прикрашає.
18. Піч для випалення металу.
21. Частина механічного двигуна.
22. Місто на Гуцульщині.
23. Бразильський письменник.
24. Головний убір руського дружинника.
25. Штучне покриття підлоги.
26. Мексиканський кактус.
29. Річка в Україні.
31. Напівкоштовний камінь.
34. Одиниця виміру поживності харчового продукту.
36. Віха історії.
37. Поетичний твір.
38. Жіноче ім'я, що в перекладі означає чужинка.
39. Гнучка рослина, що в'ється по деревах.
40. Синонім до слова врода.

Вертикально:

1. Французька співачка Матьє.
2. Антонім до слова мир.
3. Ім'я королеви Франції – українки.
4. Марка американського автомобіля.
5. Те, з чого Бог створив жінку.
6. Одна сота частина гектара.
8. Найменша величина.
9. Давньогрецький законодавець.
14. Карпатський месник.
15. Героїня п'єси Івана Котляревського.
16. Український поет, закатований більшовиками.
17. Сільськогосподарське знаряддя.
18. Літературний сценічний твір.
19. Заболочена місцевість.
20. Морська хижка риба.
27. Голить бороди.
28. Місто – курорт в Болгарії.
29. Вершина досконалості.
30. Синонім до слова краса.
32. Жіноче ім'я.
33. Сестра матері.
34. Ранковий напій.
35. Монгольсько-татарська данина.

Відповіді на стор. 21.

ПРОВІСНИКИ ВЕСНИ

Зліва: Ярослава Геруляк (голова), Олена Лозова, Валентина Войцехівська, Лідія Слизь, Наталка Соневицька, Люба Витвицька (83-ий відділ СУА) і бандуристка Лаврентія Туркевич.

Фото: Володимир Ткаченко

15-го березня ц. р. в мистецькій галерії СУА в Нью Йорку 64-ий Відділ СУА провів програму, присвячену старовинному ритуалу закликання весни, яку блискуче підготували членки Відділу.

Голова Відділу і ведуча програми Ярослава Геруляк у вступному слові в цікавій формі розповіла присутнім про давні весняні свята і обряди, які беруть початок задовго до приходу християнства. В українських весняних традиціях: веснянках, гагілках, піснях і писанках широко поширений культ пташок. (Прозірки на екрані висвітлював Володимир Ткаченко).

Лаврентія Туркевич прочитала давню колядку про те, як три голубоньки світ заснували. Вокальний ансамбль разом з бандуристкою Л. Туркевич виконав ряд веснянок: „Благослови, мати, весну закликати”, „Перепілонька” (супроводжувалась танком у виконанні Оленки Лозової), „Журавель”, „Чижик-чижику”, „Ку-ку”, „Весна, весняночка”. Членка 83-го Відділу СУА Люба Витвицька майстерно виконала танок „Жайвір прилетів”.

Наталка Соневицька розповіла про народні свята місяця березня. До половини 19-го століття цей місяць звався март і був одним з найважливіших місяців року. Адже народна приповідка гласить: „**Март всіх місяців варт**”. Березень розпочинає весну – час пробудження всього живого і життєдайного. Майже на кож-

ний день березня наші предки мали свої обряди. Пані Соневицька згадала День св. Євдохи, Тихого Олекси, Василя Плаксивця. Детальніше зупинилася на двох святах – **Обертіння і 40 Святих**.

Найзнаменнішим святом першого весняного місяця є віднайдення чесної голови Івана Хрестителя, яке припадає на 9 березня і в народі зветься Обертінням, тобто час, коли з вирію повертаються птахи. Наші предки вірили, що весна залежить від потойбічного світу – вирію. Звідтам, де перебувають людські душі і птахи св. Іван чудом своєї голови повертає їх додому. В народі говорили, що в цей день птахи обертаються до гнізда, діти до хліба, а чоловік до жінки і до роботи. Отже, на Обертіння птахи починають вилітати з вирію, а прилітають до нас на 40 Святих, яке припадає на 22 березня. За церковною традицією 40 мучеників Севастійських, мучених за християнську віру, померли 320 року, коли їх роздягнених поставили на морозі на замерзлім Севастійським озері у Вірменії. В цей день прилітають 40 жайворонків з вирію, сорока (назва від числа 40) і кладе на своє гніздо 40 прутиків, а господині печуть 40 коржиків – жайворонків або голубів для дітей, щоб ті ходили і закликали весну і птахів.

Присутні могли любитися оригінальною виставкою «Пташине царство», експозиції якої виготовили членки „Майстерні-64” Лариса і

Софійка Зелик, репродукціями картин відомої мисткині Марії Приймаченко – чудернацькі уявні птахи, квіти, диво-звірі, фантастичні узори тощо, яку підготували Я. Геруляк та Л. Туркевич.

Лариса Зелик розповіла, що пташки-голубці виготовлені з писанок, крильця і хвостики з пір'ячка чи паперу, дзьобики з воску. Це давній звичай гуцулів. В передвеликодній час гуцули вішали таких голубців на нитці зі сволоків на пам'ятку, що коли Ісус Христос народився, то голуб лелівав над стаєнкою. Ще на

виставці були 40 жайворонків, печених з тіста і повішених на гілці дерева.

На закінчення цікавої програми Я. Геруляк зробила висновки, що ці старовинні народні звичаї ніколи не перестануть існувати, бо їх сила у символіці і пам'яті наших предків.

Голова Відділу подякувала присутній в залі Дарії Гензі, яка щороку проводить з дітьми гагілки на Великдень біля церкви св. Юра в Нью Йорку.

Лідія Слиз

“SO BE IT NOT”

Прочитавши у лютневому числі журналу статтю Марти Богачевської Хомяк під заголовком "Our life and Our life" про її бачення нового «Нашого Життя», мені стало сумно і дивно. Ось маємо чудову організацію жінок – українок, де в статуті написано чорним по білому про збереження культури і спадщини, про обов'язок членок вивчати і плекати рідну батьківську мову, а тут пропозиція збільшувати кількість англomовних статей в одинокому українському жіночому журналі в Америці. Зрозуміло, що кожний має право на свою думку. Все ж таки мені хочеться вірити, що ті молоді 30-ти і 40-ка літні, про котрих згадує автор лютневої статті, наші доньки, котрих ми в дитинстві возили суботами до Рідних Шкіл, до Пласту і СУМу, зможуть потрудитися і прочитати раз у місяць свою жіночу пресу в українській мові. Це буде нагода зберегти ті знання, які зрештою стануть у пригоді багатьом у їх професійній праці. Пригадаймо, що Союз Українок Америки повинен притягати до праці і членства не лише тих жінок, котрі, як каже пані Марта, «визволилися з кокона діаспори», а також ті сотні чи навіть тисячі жінок з нової хвилі емігрантів. Їм напевно буде більш приємно і зрозуміло прочитати журнал в українській мові.

На загальних зборах Федеральної Кредитової Кооперативи Самопоміч у Нью Йорку виступали представники різних наших організацій з подяками за фінансову допомогу у їхній праці. У своїм слові директор театральної студії Іван Бернацький сказав, що попередні хвилі емігрантів заснували церкви, школи та інші інституції, а завдання нової хвилі – зберегти це добро на майбутнє. Одним з найважливіших скарбів і багатств – це збереження тут, в Америці, української мови і преси.

Надія Троян,
членка 108-го Відділу СУА, Нова Англія.

Відповіді на хрестиківку

Горизонтально: 1. Мавка. 4. Форос. 7. Намисто. 10. Район. 11. Робот. 12. Аскольд. 13. Йоан. 16. Коса. 18. Домна. 21. Ротор. 22. Косів. 23. Амаду. 24. Шолом. 25. Лінол. 26. Агава. 29. Іква. 31. Агат. 34. Калорія. 36. Епоха. 37. Сонет. 38. Варвара. 39. Ліана. 40. Краса.

Вертикально: 1. Мірей. 2. Війна. 3. Анна. 4. Форд. 5. Ребро. 6. Сотка. 8. Мікро. 9. Солон. 14. Опришок. 15. Наталка. 16. Косинка. 17. Сівалка. 18. Драма. 19. Млака. 20. Акула. 27. Голяр. 28. Варна. 29. Ідеал. 30. Врода. 32. Ганна. 33. Тітка. 34. Кава. 35. Ясак.

Update on Holodomor Textbook

In the April 2008 issue of Our Life, we featured an article on a textbook about the Ukrainian Famine Genocide, which was created by Pennsylvania Distinguished Educator Vera Bej (UNWLA Member at Large) with the assistance of the UNWLA's Education Chair Christine Shwed, and Ihor Mirchuk, a social studies teacher in the Philadelphia School District. (See "Ukraine's Holodomor: An Educational Milestone and a Victory for Truth," April 2008, p. 12.) In September 2008, we ran an update about a presentation of the textbook at the Pennsylvania Conference of Social Studies Teachers. This month, we are sharing with readers, Ms. Bej's report on a similar presentation in North Carolina.

The North Carolina Council for Social Studies Conference took place on February 12, 13, and 14 at Greensboro, North Carolina. What was so unusual about this conference was the fact that on Thursday and Friday there were 15 sessions running simultaneously every hour, with Saturday reserved for the usual closing ceremonies.

I attended some sessions on Thursday and briefly observed at others, noting that there were approximately 5 to 8 people attending each session. Moreover, I had been informed that many conference participants would probably leave by Friday morning because of the long Presidents Day weekend. Our session was scheduled for 9:30 am Friday morning. When I arrived, I discovered that the 8:30 session scheduled in the same room as our presentation had been canceled due to lack of interest. I had come to the conference from Pennsylvania and this turn of events made me wonder whether I had made the long trip to speak to an empty room.

Fortunately, the day before, Dr. Maryna Kapustina (a researcher at the University of North Carolina and the person who brought me all the AV equipment needed for the presentation) had put together a pamphlet advertising the session beforehand. The pamphlet was distributed to the

participants in the lobby on Friday morning by Mr. and Mrs. Leroy Conrad—two individuals who are deeply interested in the Holodomor and work closely with the Ukrainian community in North Carolina.

To my surprise and delight, approximately 60 people attended the session on the Holodomor textbook. There were so many, in fact, that some were sitting in the aisles, on the floor or standing against the walls and in the doorway. We distributed about 50 books and CDs, which is all that we had brought.

The presentation was extremely well received. There were good questions, a high level of participation, and those attending loved the model art lesson from the textbook that I had them work on. Many people asked if they could receive a book when the new edition comes out (possibly this summer); I also mailed out several CDs after I got home.

If the book comes out as a second edition this summer, we have plans to present it in various states at as many Social Studies Conferences as we can. This is the fastest way to spread the news and get teachers to use the material without going through the legislative process in individual states.

Vera Bej

To the Editor

Congratulations on another great issue . . . Seriously, I don't remember when I last read OL from cover to cover . . . It's so refreshing to read articles about activities and issues that concern us here in the USA.

Regards, Sonia Sluzar
Branch 54, Wilmington, Delaware

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXVI

MAY 2009

SHARING THOUGHTS, VIEWS, & NEWS

The month of April brought two tragedies, oceans apart. As many of you have no doubt heard or read, Maria (Mima) Zobniw died tragically in a senseless act of violence perpetrated in Binghamton, New York, on April 3, 2009. Maria was the president of UNWLA Branch 9 of the Central NY Regional Council, and representatives of our National Board traveled to Binghamton to offer personal condolences to Maria's husband and family. The eulogies voiced at Maria's wake emphasized that she was a very caring and dedicated human being who never hesitated to help others. In an interview with a local newspaper, Chrystia Zobniw, Maria Zobniw's youngest daughter, said, "Mama lived by the following: Keep those you love close and treasure them. Be proud of your culture and teach others about it while at the same time respecting other cultures around you. A person's worth is defined by . . . inner qualities and attributes, not . . . social stature or monetary wealth. In the end, true wealth is all the people you have touched and influenced." It is with sadness in our hearts, that the National Board and membership of the UNWLA extend sincere condolences to those Maria left behind.

Another tragedy making the news this past month was the devastating earthquake in central Italy on April 6. Among those who perished in the quake were an 8-year old Ukrainian girl and a Ukrainian woman. Several hundred Ukrainians (mostly women) were displaced, losing all their possessions. Since hearing of the tragedy, Honorary President Anna Krawczuk has been communicating with Bishop Paulo Lachovicz, Bishop of Ukrainians in Italy and Spain, and I have been in contact with Tetyana Kuzyk, president of the Coordinating Committee of Ukrainians in Italy. On the Saturday before Easter (April 18), Tetyana visited the area of the earthquake and met with the displaced Ukrainians. In an e-mail to me, she wrote that this was a very difficult meeting, marked by individual tragic stories. Homes were ruined, personal belongings destroyed, important documents lost. Tetyana shared important information with the people affected, explaining their rights as residents of Italy and providing emergency telephone numbers (Ukrainian consulate

of Rome) and lists of potential Italian employers for those who had been left jobless because of the earthquake. Tetyana and her companions also came bearing gifts—monetary and otherwise, while the Ukrainian store "Kozak" located in Rome sent "pasky" and other traditional Ukrainian products for Easter. According to Ms. Kuzyk, there are numerous Ukrainian communities in Italy, which no doubt will support their fellow Ukrainians in their time of need.

Meanwhile, Iryna Rudyk departed for her first official trip to Ukraine as

Tetyana Kuzyk and tent city where survivors found shelter

*United Nations Delegations Women's Club.
Elise Andrianarivelo (Madagascar), President UNWLA;
Nadia Shmigel, WFUWO representative to the UN;
and UNWLA President Marianna Zajac*

UNWLA Social Welfare chairperson and has communicated with me several times during this visit. Although initially planned as a family visit during the holy season of Easter, her trip included many UNWLA assignments, which will be written up and published in a future issue of *Our Life*.

A bill recently introduced in New York State proposes to include the study of the Ukrainian Holodomor in the social studies curriculum for high school students. This bill needs the active support of our Ukrainian American community and its organizations to ensure that it is endorsed and passed by the Education Committees in the New York State Assembly and Senate. Since the UNWLA is a member of the National Holodomor Committee, the initiator of this effort, our New York branches will advocate this necessary

project in Albany, the state capital, as well as in members' communities.

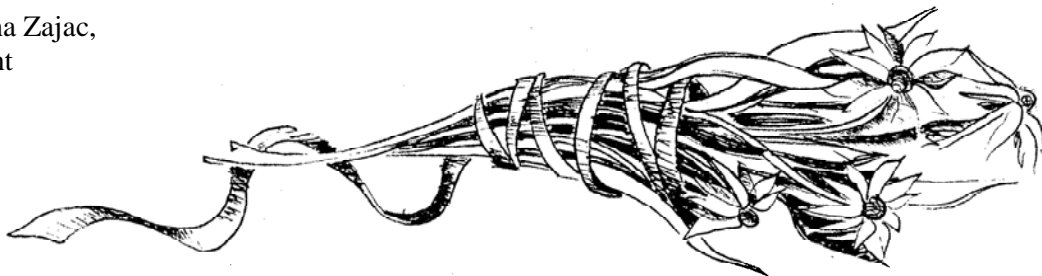
On April 21, Dr. Natalia Sergeyeva, the wife of the Ambassador and Permanent Representative of Ukraine to the United Nations, hosted a "Ukrainian April Tea" at the Ukrainian Museum in New York. This was the second such spring event sponsored by the United Nations Delegations Women's Club and hosted by Dr. Sergeyeva at our Museum. Dr. Sergeyeva shared with us that this will now become an annual event on UNWLA's busy calendar. Attendance was excellent and the mood very elegant as Sofia Zielyk demonstrated our art of pysanka writing to the international gathering.

"Beauty will save the world. These perceptive words, above all, describe womanhood—women as mothers; women as defenders of the family flame; women as active community leaders, patriots." These are the opening lines of an article written by Lydia Slysh (the member of *Our Life* editorial board who is now responsible for the Ukrainian pages of the magazine) to the newspaper Meest. The article was written as an invitation to Ukrainian women of the most recent immigration to join the UNWLA. Later in her article, Ms. Slysh eloquently explained that UNWLA members exemplify her allusion to beauty: through the goodness of their hearts, their selflessness, and their love for their homeland.

On this Mother's Day, I am proud to echo Ms. Slysh's sentiments and invite our readers to read and think upon the very personal thoughts expressed by those who shared brief stories about lessons learned from their beautiful Ukrainian mothers (published in this month's issue).

Wishing you a healthy and very Happy Mother's Day!

Marianna Zajac,
President

Kvity: Remembering

The scent of lilies-of-the-valley we picked
from other people's gardens, on our way to school,
so that we too could place a May bouquet before the statue.
Bring flowers of the fairest, bring flowers of the rarest . . .

We didn't actually steal or trespass, took only those
that grew in narrow strips outside the fence.
We had no flower garden of our own, lived
in a rented upper flat. Lush purple-perfumed lilacs
and snowball boughs were also open game
if they hung low over the garbage cans in alleys.

I don't know how they picked the girl that did the crowning
on Mother's Day. It was the highest honor.
She wore a billowing white gown, like a young
bride, walked in a special place in the procession
behind the altar boys, climbed up a decorated ladder
and waited for the proper moment –
O Mary, we crown you with blossoms today . . .
to place the wreath on the head of the Virgin.

The flowers I brought home for my own mother
were borrowed too. They graced her kitchen table
and her life, with childlike devotion. Today
I bring her huge bouquets, wild and exotic,
fresh from the florist, but lilies-of-the-valley grow
in great profusion on my front lawn.

– Myroslava Stefaniuk
Previously published in *At the Edge of Mirror Lake*, 1999

Our Cover Artist

Lydia Piasecky is known primarily for her traditional Ukrainian icons. As a child, she studied art with Myroslav Radysh; she continued her art studies at New York's Music and Art High School and later graduated from the Fashion Institute of New York. Her post-graduate study of art included attending lectures by the late Ludmyla Moroz and by Charles Alsten at the Art Students League of New York. Mrs. Piasecky is a sought after exhibitor; her exquisite works have been featured at the Ukrainian Institute of America in New York and at other prestigious institutions. The Permanent Mission of Ukraine to the United Nations hosted her solo show "Icon Treasures," and her show on "The Contemporary Ukrainian Icon" was on exhibit at the Ukrainian Embassy in Washington, DC. Each summer, the artist participates in an art show at Hunter's Grazhda. She also exhibits at local galleries, and her spiritually inspiring works are frequently featured at art shows hosted by UNWLA branches. Lydia Piasecky describes her work as art that adheres to traditional norms but allows for artistic freedom when choosing colors, style, and symbolism. Her signature work employs tempera painting with gold and silk on wood; on occasion, she explores a different medium. Mrs. Piasecky is a member of UNWLA Branch 113.

Roots, Shoots, and Blooms: History and a Child of the Diaspora

Not long ago, I received an email from a member of Soyuz Ukrainok in Denver, one of many email and telephone friends I have made courtesy of my role as editor of *Our Life*. The email came as a response to my call for manuscripts (or at least information) about talented and interesting young women in our hromadas and included a bare-bones description of a young woman named Roxolana Wynar who had recently earned a Master's degree from the Josef Korbel School of International Studies at the University of Denver (DU). It was a process that included writing and defending a thesis (before a panel of professors) on a subject that piqued my interest enough to pick up the phone and call her to get more details. It was a rewarding conversation, during which I learned much about Roxolana, much about the world, and even a little about myself.

The conversation began as I usually begin conversations with Ukrainians living in the diaspora—whether the communication should be in Ukrainian or English, with the underlying assumption that with someone born and raised in the United States would prefer English. To my surprise, Roxolana insisted on Ukrainian, providing

a rational I found both engaging and interesting. Growing up in Denver, she explained, she was brought up in a small hromada, one that might easily and quietly have become assimilated in the broader culture of America but for the dedication of people determined to preserve their heritage by example, by perseverance, and by providing the means to do so.

One of those people was Roxolana's mother, Tatianna Gajecky-Wynar, who is a member of UNWLA Branch 38 in Denver and someone who has spent many years organizing hromada cultural events and many years inculcating an interest in Ukrainian culture and history in her children. Roxolana, for example, has participated in Ukrainian cultural programs, since the age of three—dancing, singing, reciting poetry, or otherwise keeping her heritage alive and well. As a pupil and student in local schools, she wrote reports and did presentations focused on her ethnic roots and ethnic themes, embellishing these with maps, craft displays, traditional Ukrainian foods, and other symbols of her heritage.

Strengthening ties to a distant Ukrainian homeland in an environment with relatively few Ukrainians was no easy task, and Roxolana's extracurricular activities included journeys to other parts of the United States and even to Ukraine. She participated in Roma Prima Bohachevska's dance workshop at the Ukrainian resort Verkhovyna in New York during the summer of 2000; the Voloshky Dance Ensemble workshop in Lehigh, Pennsylvania, in 2001; and the Yunist dance workshop in Lviv, Ukraine, in 2002. These experiences prompted a personal creative endeavor—choreographing Ukrainian dances for high school and university performances at cultural and international festivals and events, as a soloist or with other young women who learned the intricacies of Ukrainian folk dancing from her—two Ukrainian girls (daughters of her parish priest), a female Italian exchange student from Sicily, and a girl from Russia.

Her endeavors to share something of Ukrainian culture with others extended to song—a member of her high school choir at St. Mary's Academy in Denver, Roxolana became involved in the choir's Christmas concert one year, an involvement that led to teaching everyone in the choir to

sing (in Ukrainian) Leontovych's "Shchedryk," the ubiquitously misused and misnamed "Carol of the Bells" that has become as popular in television advertising as it has during holiday radio medleys of Christmas music.

We shifted gears to Roxolana's Master's and her choice of thesis—The Human Rights and Security Implications of the Pre-Flight, Flight, and Post-Flight Experiences of Ukrainian Displaced Persons (DPs) Post-World War II, a subject she intends to pursue and expand upon while earning her PhD. The daughter of post-war immigrants, she first became interested in the subject because of her parents. Her father was a refugee from Lviv; her mother was born in a displaced persons camp in Austria. The impetus to research the subject further was spurred from another direction as well—her interest in world cultures. It was this interest that made her major in International Studies and minor in Political Science while earning her BA from DU, become the student outreach officer and later president of an organization called the "International Society Anywhere But Antarctica," (ISABA), and make friends from around the world (her current roommate, for example, is from Japan).

As an undergraduate, Roxolana studied abroad, in Greece and Italy, combining classroom lessons with volunteer projects related to assisting refugees, including some from Ukraine. On a theoretical level, she used what she learned to write reports on immigration laws and minority discrimination, and on social and linguistic constraints that made manual labor the only means by which highly educated refugees could support themselves and survive. On a practical level, she volunteered in a soup kitchen in Athens, Greece, where she served refugees and immigrants from all over the world. Through the CEFAL School in Bologna, Italy, she taught English to various immigrants from different parts of the world and to local Italian youth. While studying in Bologna, she also applied and was accepted into a prestigious DU program that allowed her to begin her MA graduate courses while completing her BA coursework.

Part of her senior year as an undergraduate and first year graduate student was spent in El Salvador doing volunteer work with a nonprofit organization called "Circulo Solidario." She taught English to local children, picked coffee beans from an active volcano, played sports with young people in gang communities, and helped set up a street

clean-up campaign and a women's rights campaign. Roxolana has also done volunteer work at the African Community Center in Denver, a nonprofit refugee organization. Her work at the center was noted by her thesis advisor, Professor Peter Van Arsdale, who recommended her for an internship that involved assisting case managers with the resettling of refugees in the Denver area. As president of the University of Denver's graduate organization Association of Human Rights Students (AHRs), she recently helped organize an event commemorating the Holodomor, an event which featured the film "Harvest of Despair" and a panel of distinguished scholars.

Roxolana's Master's thesis, while initially prompted by her own family history, was further inspired by her interest in understanding today's refugees and the obstacles they face. The thesis was shaped, in part, by interviews with Ukrainians in the diaspora—some in Denver, some in New York, and others in Argentina. She describes her time in Argentina as an "Aha moment," which made her realize how fortunate she was to have had a childhood conducive to sustaining her strong connection to her Ukrainian roots. It was in Argentina, which has a large ethnic-Ukrainian population that is supported by a proportionately wide base of Ukrainian institutions that she first realized how easily immigrants can lose their cultural identity—the language disappears and the customs and traditions are perfunctorily observed and altered to accommodate the host country's mores and rituals. It was a revelation, she explained, that saddened her while strengthening her resolve to remain true to the lessons learned as a child.

Roxolana received her MA in November 2008, but views the degree as a prelude to a longer and more detailed exploration of the theme she chose for her Master's thesis. The confluence of her experiences with today's refugees as well as her interviews with refugees of a bygone era has made Roxolana eager to continue delving into the histories of other Ukrainian post-war immigrants. As our conversation drew to an end, she described her hope to expand her interview base by visiting Canada, Australia, and other countries where Ukrainian displaced persons or refugees settled after World War II. It is a lofty enterprise that will likely be approached with as much care and compassion and enthusiasm as was accorded her previous work.

—TSC

Ukrainian Embroidery

A Metamorphosis in Function and Beauty

Exhibit Brochure.

Photos for this article courtesy of Mir Lada, Christine Zelinsky, Roksolana Luciw, and Olya Kolodij. The text for the exhibit brochure was based on a Ukrainian-language article written by Jaroslava E. Panchuk (Culture Committee Chair of Branch 74, Chicago Regional Council) was published in the January 2009 issue of Our Life. It was translated into English (with the author's permission) by Chrystyna Prokopovych, curator of the Ukrainian Heritage Studies Center at Manor College and member of UNWLA Branch 88. —TSC

From March 20 through March 22, 2009, the Ukrainian community of metropolitan Philadelphia and guests from near and far came to see a special exhibit co-sponsored by Philadelphia Regional Council's Branch 88 and the Ukrainian Heritage Studies Center of Manor College. After months of preparation and organization by a small but energetic and dedicated committee, guests and participants gathered at Philadelphia's Ukrainian Educational and Cultural Center to enjoy an artistic display of traditional embroidered artifacts, fashions, contemporary embroidered design, the works of guest artist Sophia Lada, and bilingual seminars presented by a trio of experts on various aspects of the history and evolution of Ukrainian embroidery.

The three-day event opened with a reception on Friday evening, with brief remarks by Branch 88's President Christine Shwed, who also serves as the UNWLA's Education Committee Chair. After welcoming guests, seminar speakers, and the exhibit's featured artist, Ms. Shwed invited guests to partake in refreshments and beverages and absorb the wonderful and eclectic array of embroidered works artistically displayed in several rooms of the UECC's gallery. Draped on tables, hung on walls, or covering mannequins, each individual embroidered work was part of a historic and cultural whole—a carefully crafted symbol of the art form's infinite variety, utility, and beauty.

One of the gallery rooms was dedicated to a special exhibit of embroidered works created by artist Sophia Lada, its centerpiece a beautifully ornate, six-foot ritual cloth, hand-embroidered in 2005 and 2006 by the artist and her mother Marusia, who was then 96. As Ms. Lada communicated in a recent email to OL's editor, "It is just perfect timing for your article to appear in the May issue. This April 19th we will commemorate the 100th year of the birth of my mother Marusia Lada-Uhorczak who passed away in May 2007 at the age of 98. She was one of the founding members and a 50+ year member of the Branch 43 of CYA in Philadelphia. She collaborated with me in embroidering the *Rushnyk for Marusia* in 2005, and all the vintage embroidered table linens used in the show were hand embroidered by her."

Awakening. Hand embroidered, cotton thread on vintage and embroidered linen. Photo by Mir Lada.

Lada, who graduated from the Pennsylvania Academy of Fine Arts in 1965, has participated in nine solo and numerous group exhibitions in the United States and Canada. The Toronto-based artist's work was included in nationally touring exhibitions, Art and Ethnicity from the Canadian Museum of Civilization and the Quilt Project organized by the Women's Art Resource Centre, Toronto.

On Saturday, March 21, the exhibit continued with Ukrainian-language seminars by Lubow Wolynetz, Tania Diakiw O'Neill, and Olga Basarab Kolodij. Each of the presenters reprised her respective lecture in English on the following day.

The first seminar, presented by Lubow Wolynetz, librarian and museum curator at the Ukrainian Museum and Library of Stamford, Connecticut, was entitled "Ukrainian Rushnyk, The Guardian of Life." The riveting story of the symbolism behind the art of embroidery was complemented by a slide presentation illustrating the lore and the evolution of embroidery. "Any woven cloth," Ms. Wolynetz noted, "was imbued with magic . . . the symbol itself becoming magic," the colors carefully chosen to reflect some mystical belief. Ms. Wolynetz then described embroidery's place in the customs and artifacts related to rites of passage—birth, childhood, puberty, marriage, old age, death. She cited, for example, the mother

Ancestral Voices 1. Paper, paint and cotton twine on hand embroidered vintage linen. Photo by Christine Zelinsky.

whose embroidery was a means of translating her thoughts and wishes for her baby into something tangible and durable. An embroidered rushnyk presented by a young woman to a prospective groom or his representatives was as good as a binding contract; after marriage, a ritual cloth was placed on the threshold of the house in which the couple would reside. The bride would walk through the doorway alone, the ritual cloth cleansing her and offering her protection in her new home. At death, a ritual cloth was placed in the coffin, a way "for angels to carry the spirit to the afterlife."

Branch 88 President Christine Shwed, artist Sophia Lada, and Sr. Dia Stasiuk, OSBM, first director of UHSC/Manor College

Textile artist Eudokia Sorochaniuk with seminar speaker Lubow Wolynetz

Ms. Wolynetz also described different motifs from different regions of Ukraine, often distinctive but equally often related to a common theme, such as the tree of life. Her presentation also included anecdotal explanations for the evolution of embroidery. Black, for example, was almost impossible to produce from natural substances and did not become a standard component of embroidery until chemical dyes became available. Motifs and patterns also changed as a result of happenstance—soap sellers, hoping to sell their wares for a higher price, wrapped bars of soap in decorative paper. Country girls, impressed with the wrapping designs, began to reproduce them and incorporate them into their embroidered shirts, sometimes shocking purist ethnographers who found the practice appalling and all but sacrilegious.

Political and social upheaval also affected embroidery. With the short-lived euphoria of Ukrainian independence in 1918, patriotic symbols were incorporated into embroidery designs. As circumstances changed, these symbols were removed or concealed or subjected to an elaborate encryption of dashes—covert patriotism as a means of preserving life. Under Soviet rule, “embroidery by number” was introduced along with embroidery honoring some Soviet hero or symbol. After Ukraine became independent in 1991, scores of Ukrainian women and diaspora Ukrainians contributed their personal touches to a rushnyk of national unity, a symbol of national identity.

The second presenter, Olga Basarab Kolodij, spoke on the theme of “Fashion and Tradition, Present Trends,” beginning with a historical overview of Ukrainian embroidery as an ancient and symbolic folk art dating back to the 5th century

B.C. Like the previous speaker, she touched briefly on regional distinctions and the impact of social and political influences over the centuries, underscoring that the two major contributors to the decline of traditional Ukrainian embroidery were the Soviet occupation of Ukraine and the convenience and low price of manufactured clothing.

Ms. Kolodij then spoke about embroidery as a social event in Ukrainian villages, with young girls and women gathering in one house in the village, partly for companionship and partly to economize by sharing a light source. They also shared patterns, with each embroiderer adding her own touches. She then spoke of the evolutionary process that transpired as Ukrainians began to emigrate to Western Europe, Canada, Australia, South America and the United States, bringing their culture with them and passing it on to children and grandchildren. She commended the Sisters of St. Basil the Great and the UNWLA for playing a role in fostering and nurturing Ukrainian traditions, including embroidery, in this country.

Ms. Kolodij then discussed the future of Ukrainian embroidery and posed a provocative question: Will traditional Ukrainian embroidery evolve and flourish or will it become lost and forgotten? There are, she explained, two schools of thought on this subject. The first believes that there can be no change in traditional embroidery patterns, no deviation. The second believes that an art form must evolve to survive. To a certain degree, both are correct. Like other art forms, embroidery must evolve and change, but within the traditional guidelines that have been followed by the previous generations. To remain rigid, guarantees the death of an art form. But it is the Ukrainian community, she concluded, that must decide whether any given change is acceptable. If it is not, it will die a natural death because it will not be reproduced.

Ms. Kolodij then spoke about Ukraine and the rebirth of Ukrainian culture, including embroidery. “The basics of traditional Ukrainian embroidery are now part of the curriculum in elementary schools and high schools. Folk art institutes’ curriculum teaches the students all the stitches, semantics, composition and design. . . . The students’ projects are breathtaking, very creative, and uphold traditional Ukrainian embroidery, with a very contemporary flair.” The most influential individuals in this rebirth are teachers, parents and grandparents who teach new generations about

ancient techniques and patterns, and private collectors who have preserved the treasures of the past. The presentation concluded with a series of slides illustrating how people dress during the holidays in Ukraine and fashion that is ushering in an exciting contemporary evolution of traditional Ukrainian embroidery into the future.

The third presenter, Tania Diakiw O'Neill, spoke on "The Threads That Bind Us: Historical Overview," a topic that ranged from symbolism in culture, to the ethnographic work of Olena Pchilka, to the challenges of preserving a cultural identity in an environment far removed from Ukraine. Ms. O'Neill's seminar focused primarily on the history of symbols, which date back to the Paleolithic Age.

Showing a succession of slides depicting artifacts from successive centuries, she spoke about recurring patterns and symbols, which, while evolving over time, retained their core shape or motif or style. The patterns visible on ancient statuettes from the Trypillian region are repeated in embroidery, she noted, pointing out a recurring motif with a dot within a field circumscribed and defined by a series of hooks, at times angular and at times curved. She indicated that ethnographers do not know the precise meaning of the underlying symbols, but agree that the pattern is constant and very likely protective in intent.

Like the previous speakers, Ms. O'Neill provided anecdotal examples of the evolution of embroidery and things and events, good or ill, that influenced this evolution. The most poignant story was about a Holodomor survivor who settled in a remote village, bring her embroidered wedding dress. Government officials came to the village and gave the inhabitants embroidery cloth with printed patterns—the old embroidery was taken away or lost. The wedding dress was taken to a museum, no one is certain where.

The exhibit, sponsored by the Pennsylvania Council on the Arts and the Greater Philadelphia Cultural Alliance, was a resounding success. Attendance at the reception and seminars was high and varied—elderly matrons rubbing elbows with teenagers, young mothers pointing out interesting details to toddlers, even a few gentlemen. Special credit and congratulations must be accorded to all Branch 88 members and their friends and relatives who contributed their vyshyvky and their time (ironing, hanging exhibits, taking down exhibits, transporting exhibits, cleaning up, advertising, preparing and setting up the buffet); Chrystyna Prokopovych, curator of the Ukrainian Heritage Studies Center; Manor College President Sister Mary Cecilia Jurasinski, OSBM; and director of the UHSC Sister Marie Francis Walchonski, OSBM.

Members of UNWLA Branch 88, Philadelphia Regional Council who organized and hosted the three-day exhibit.

Pysanky at Bloomingdales

On April 2, 2009, one of the busiest pre-Easter shopping days, shoppers at Bloomingdale's department store in White Plains, New York, paused to watch something intriguing—a special demonstration by Olia Rudyk, Iryna Hoshovskyj and Areta Woroch on the technique of creating the traditional Ukrainian Easter Egg (pysanka). The trio, all members of UNWLA Branch 30, displayed a variety of elaborate pysanky and distributed flyers describing the history of this traditional Ukrainian art form. Those watching the demonstration were amazed at the multistep dying process and were particularly impressed by the intricate designs and their underlying symbols. On April 11, Adrianna Odomirok, with the help of Branch 30 members, baked a paska at store's culinary department. Shoppers enjoyed the demonstration, and had the opportunity to taste paska and kovbasa. A traditional Ukrainian Easter basket was displayed and shoppers were given a flyer that explained traditional Ukrainian Easter foods and their symbolism. Both events were successful, and the store's management invited those involved to come again and present other Ukrainian cultural exhibits. (Photo from pysanka demonstration. Seated left to right Areta Woroch, Olia Rudyk, Iryna Hoshovskyj.)

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ ЙОРКУ

ПОЖЕРТВИ ЗА СІЧЕНЬ 2009

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. д-ра Нестора і Марти Терлецьких 50 дол. Склали Атанас і Катерина Кобрини.

На Тривалий Фонд ім. родини Бабак-Мілянч 550 дол. склав Ростислав Мілянч (JP Morgan Chase).

ДАТКИ

10,000 дол. Федеральна Кредитова Кооператива Самопоміч, Нью Йорк; **4,000** дол. Н. Н.; **1,500** дол. Богдан і Лідія Гайдучки; **1,400** дол. Daniel Kashimer; **800** дол. 30-ий Відділ СУА; **523** дол. Андрій і Марта Бачинські; по **500** дол. Мирон і Ольга Гнатеїки (BD

Foundation), Барбара Чупа; **310** дол. Юліян Охримо-вич; по **250** дол. д-р Володимир і Анна Рак, д-р Юрій Дейчаківський, Дарія Байко; **200** дол. Ярослав і Галина Оберишини; по **150** дол. д-р Ярослав і Надія Заліпські, Наталія Сигіда, Люба Гуралечко (через 86-ий Відділ СУА); по **125** дол. Борис і Галина Гайда, Зенон Подубинський; **110** дол. Людвик і Аріядна Бах; по **100** дол. д-р Ігор і Марта Федорів, Іван Сингаївський, д-р Теодозій і Любомира Крупи, Юрій Тарасюк, Стефанія Семушак, Ярослав і Катря Червоняки, Володимир і Анна Саф'ян, Іриней і Оксана Ісаїви, Ольга Городецька, Юрій і Зоряна Ставничі, д-р Михайло і Іванна Яцухи, Ольга Савчук, Наталія Даниш, Ірена Руснак;

по **50 дол.** Петро і Анна Світницькі, Анна Заброцька, Валентина Кузьмич, Олена Шевченко, Єлена Вонс, Христина Сміт, Франко Серафін, Аркадія Стебельська, Мирослав Кулинич, Лідія Кий, Ярослав Воловодюк, Роман Комічак, Оксана Луцька, Андрей Жовнір, Богдан Сипняк, Марко Манько, Лідія Ковальчук, Gregory & Ruslana Rossi, Марія Оксана Бачинська, Андрій Чапля, Семен Вішка, Юрій Вальчук (Еххон Mobil Foundation), Wilmer C. Stith; **45 дол.** Elena Bulgac; **36.75 дол.** Зіна Михайличенко; **35 дол.** Леся Гураль; **30 дол.** Стефан Шубяк, Богданна Гелета; по **25 дол.** Марія Фізер, Ірена Старожитник, Bette Quackenbush, Дарія Оріховська, Галина Оберанець, Ксеня Ільницька, Микола Ставничий, Марія Клос, д-р Юрій і Христина Демидовичі, Галина Білик, Всеволод і Лідія Саленки, Стефанія Покора, Михайло Курило, Яким Тенюх, Ірена Григорович, Василь Коваль, Дарія Самогулка, Марія Пінага, Марія Пенкальська, Тетяна Данилів, Богдан і Ксеня Корженьовські; по **20 дол.** Ольга Тритяк, Галина Гаврилюк, Богдан Котис, Євгенія Ониськів, Дмитро Мельник, Петро Шкафаровський, Роман Мацюк, Ярослав і Лариса Щеглови, Анна Вомпель, Софія Лонишин, Ольга Руденська, Ольга Тритяк, Ярослава Ставнича, Віктор Сталовір, Оксана Кулинич, Надія Німилевич, Олександр Пришляк, Михайло Дзіман, Ольга Кондратюк; по **15 дол.** Стелла Сенишин, Софія Вацик, Ярослава Казанівська; по **10 дол.** Володимира Біланюк, Богдан Марків, Оксана Рейнолдс, Марія Слободян, Оксана Ткачук, о. Іван Затонський, Льоля Савеська, Олена Стахнів, Галина Бистрицька, Ярослав Волощук; по **5 дол.** Іван П. Гарбера, Михайло Бохно, Любомир Конрад.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять мого брата, **бл. п. Софрона Левицького** складаю 200 дол. Віра Левицька.
У пам'ять **бл. п. Ярослава Петруха** складаю 50 дол. Віра Левицька.
У пам'ять **бл. п. д-ра Тараса Шегедина** складаємо 50 дол. Аксел і Дарія Мерл.
У пам'ять **бл. п. Іванни Жовнір** складаємо 25 дол. Ярослав і Лідія Черники.
У пам'ять **бл. п. Христини Леонард** датки склали по 100 дол. Оксана Бабюк, Ореста Федун.

З НАГОДИ

3 нагоди 80-их уродин **Галини Оберишин** датки склали по 100 дол. Ярослав і Галина Оберишини, Володимир і Катря Воловодюки; 50 дол. Віра Бирнс.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. д-ра Нестора і Марти Терлецьких датки склали: 500 дол. Тамара Тершаковець; 300 дол. Марія Тершаковець і Роман Гавриляк; 250 дол. д-р Ігор і Марта Воевідки; 100 дол. Peter & Luba Hill.

ДАТКИ

2,500 дол. Орест Шуль; **1,000 дол.** 56-ий Відділ СУА; по **500 дол.** д-р Ігор Цегельський, Тиміш і Анна Гнатейки (Microsoft); по **200 дол.** Євген Змий (Pfizer Foundation); по **100 дол.** Michael Tomlin, Катря Гадзевич; **60 дол.** Віра Лабінська; по **50 дол.** Іван і Анна Барон, Марія Савицька, Петро і Анна Поліщуки, Kenneth Hutchins; **40 дол.** Люба Шевченко; по **25 дол.** Ісабела Соловская, Василь Білан, Анна Бекерська, Лев і Ірена Рудницькі, Стефанія Ландвїйт, Григорій Онуфрив, Ірена Савчин, Роман Загарчук, Стефанія Семушак, Зорянна Ключас; **22 дол.** Рома Шуган; по **20 дол.** Віра Кліш, Анна Зарашак, Корнелія Лонкевич, Патриція Дикий, Василь Барабаш; по **10 дол.** Олена Варварів, Dorothy Ceslik; **5 дол.** Филип Янкошук.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Осипи Кобзар** складаємо 100 дол. Микола і Христина Кравців.
In **memory of Chrystyna Leonard** donations of \$250 from George Sawicki and Marie Menendez; \$200 from Heinrich and Marie Schnoes; \$50 from Jaroslaw & Lubow Fedun.
In **memory of Wasyl Kaczun and Anna Fritscher** I am donating \$200. Alexandra E Dodd.

З НАГОДИ

3 нагоди дня народження **д-ра Дарка Лиска** складаємо 100 дол. Д-р Юрій і Оксана Тритяки.

Спростування. У січневому числі (2009) “Нашого Життя”, ст. 32, ліва колонка (Замість квітів) слід читати: “Замість квітів на свіжу могилу незабутньої членки 83-го Відділу СУА в Нью Йорку бл. п. Мирослави Савчак складаємо 75 дол. Дочці Марті з родиною пересилаємо глибокі вислови співчуття. Іванна Клим і Зірка Рудик.” Просимо вибачити за недогляд.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

– Цілі п'ять років я писав їй листи про кохання...
– А потім?
– А потім вона вийшла заміж за листоношу.

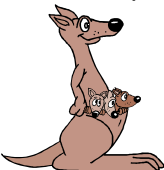
Де горобчик обідав?

— Де, бував?
— В Зоопарку гостював!

Напочатку, як і слід, я у їв обід.

Поживився і в , у попив водички.

Дзьобнув моркви у , в поїв пшона.

В я скуштував кілька їхніх добрих страв.

Потім дякував за солодку краплю меду.

Круг старого я стрибав без остороги.

А зубатий так очицями водив!
Він на мене злющий був, мало-мало не ковтнув!

Оповідання: Г. Ч., Наше Життя лютий 1977

Банк слів:

КРОКОДИЛ

КЕНГУРУ

ЖУРАВЕЛЬ

ЛЕВ

ЛИС

ГОРОБЧИК

НОСОРИГ

Фотографії: .com

ВЕДМІДЬ

МОРЖ

СЛОН

Розмалюй крокодила
та горобчика

Рисунок: Ярка Козака
"Наше Життя" лютий 1977

UTERINE FIBROIDS

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Uterine fibroids are noncancerous growths commonly appearing during the childbearing years. Ironically, because of their asymptomatic presentation, three out of four women are not aware their presence. They range in size from microscopic to the size of a football.

Uterine fibroids never develop into a cancer, and since most women do not have any symptoms they rarely require any treatment. The exact cause is unknown. Risk factors are limited to heredity. If your mother or sister had fibroids, you are at a higher risk of developing them.

Most fibroids are found incidentally during a routine pelvic exam or with an ultrasound during a prenatal examination. Other imaging studies may include a hysterosonography (ultrasound using sterile water to expand the uterine cavity for examination), hysteroscopy (use of lighted telescope, which releases a gas or liquid to expand the uterus), or hysterosalpinography (use of a dye to highlight both the uterine cavity and fallopian tubes). This is frequently utilized during fertility workups. Fibroids usually do not interfere with conception or pregnancy, but can affect fertility.

The location of the fibroid determines signs or symptoms. When fibroids grow into the uterus, heavy, prolonged menstrual periods can be present with bleeding in between periods. This can present as anemia. Fibroids growing outside of the uterus can press on the bladder, rectum, or spine. These

produce urinary incontinence, frequency, constipation or a backache respectively. Other symptoms include pain with intercourse or spotting in between periods. When these symptoms develop, medical consultation should be sought.

Treatment of fibroids is symptom/problem driven. If no significant medical issues are present, watchful waiting is an option. If you are near menopause in life, fibroids regress somewhat during menopause, so waiting is a viable option. If treatment is necessary for symptoms, they are targeted. Hormonal manipulation may be an option. Complete removal of the uterus (hysterectomy), is the only complete treatment solution. If only the fibroids are removed, permitting the uterus to remain, a procedure called a myomectomy, is performed. It can be done abdominally and laproscopically utilizing small incisions. Variations of myomectomies include use of electric current or using liquid nitrogen. Some patients may be candidates for a procedure referred to as uterine artery embolization. It involves Injecting small particles into the arteries supplying the uterus, thereby cutting off blood supply to the fibroid with subsequent regression in size.

There are no preventive measures for fibroids. But being armed with this information can lead to a diagnosis in a timely fashion foregoing problems mentioned above.

ГУМОР У ЛІКАРНІ

- Роздягайтеся, пані!
- Навіщо?
- Я вас послухаю.
- А я й одягнена балакаю так голосно, що мене всі чують.

* * *

- Ти чула? Леся так захворіла, що втратила мову.
- Але котру? Вона знає їх п'ять.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька

Маріанна Заяць — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич

Анна Мацілінська

Софія Геврик

Христина Мельник

Марія Андрійович

Дарія Дроздовська

Надія Цвях

Рома Шуган

Лідія Баб'юк-Слиж

Віра Кушнір

Ірена Стецьків

— 1-ша заступниця голови

— 2-га заступниця голови для справ організаційних

— 3-тя заступниця голови для справ культури

— 4-та заступниця голови для справ зв'язків

— протоколярна секретарка

— кореспонденційна секретарка

— скарбник

— фінансова секретарка

— пресова секретарка

— вільна членка

— вільна членка

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич

Христина Хомин-Іжак

Надія Савчук

Зінна Джус-ДеБол і

Діді Бутенко

Ольга М. Луків

Іванна Шкарупа

Любомира Калін

Зоряна Міштал

Марія Кейд

Уляна Глинська

— Дітройт

— Філадельфія

— Нью Йорк

— Північний Нью Йорк

— Нью Джерзі

— Огайо

— Чикаго

— Нова Англія

— Центральний Нью Йорк

— зв'язкова віддалених відділів

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик

Христина Швед

Зоряна Гафткович

Марія Полянська

Ольга Тритяк

Орися Трешньовська

Роксоляна Яримович

— суспільної опіки

— виховна

— мистецтва і музею

— стипендій

— архівар

— екологія і здоров'я

— вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон

Марія Томоруг'

Рената Заяць

Татіяна Рішко

Галина Келлер

— голова

— членка

— членка

— заступниця членки

— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Тамара Стадниченко — редактор журналу "Наше Життя"

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych

Anna Macielinski

Sophia Hewryk

Chrystyna Melnyk

Mariya Andriyovych

Daria Drozdovska

Nadia Cwiach

Roma Shuhan

Lidia Babiuk Slysh

Vera Kushnir

Irena Steckiv

— 1-st Vice President

— 2nd VP — Membership

— 3rd VP — Culture

— 4th VP — Public Relations

— Recording Secretary

— Corresponding Secretary

— Treasurer

— Financial Secretary

— Press Secretary

— Member-at-Large

— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Lidia Kazewych

Christine Chomyn-Izak

Nadia Sawczuk

Zinnia Dzus-DeBole and

Didi Butenko

Olha M. Lukiw

Iwanna Shkarupa

Lubomyra Kalin

Zoryana Mishtal

Maria Cade

Ulana Hlynsky

— Detroit

— Philadelphia

— New York City

— New York - North

— New Jersey

— Ohio

— Chicago

— New England

— New York - Central

— Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk

Christine R. Shwed

Zoriana Haftkowycz

Maria Polanskyj

Olga Trytyak

Orysia Tresznewsky

Roxolana Yarymovych

— Social Welfare Chairwoman

— Education Chairwoman

— Arts and Museum Chairwoman

— Scholarship/Student Sponsorship

Program Chairwoman

— Archives Chairwoman

— Ecology/Women's Health Chairwoman

— Member-at-Large Liasion

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion

Maria Tomorug

Renata Zajac

Tatiana Rishko

Halyna Keller

— Chairwoman

— Member

— Member

— Alternate

— Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Tamara Stadnychenko — Editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org

Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**

Office administrator — **Natalia Duma**

Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024

Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net

Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003

(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947

E-mail: info@ukrainiamuseum.org

Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

*Взори для вишивання Ірини Сенюк. Серія 7, ст. 5. Нитки Д.М.С. червона ч. 321.
Видання СУА, 1982 р.
Embroidery Designs of Iryna Senyk. Series 7, pg. 5. D.M.C. thread red #321.*